

การออกแบบลวดลายผ้า ชนกลุ่มน้อย (ลาหู่)

CLOTHING PATTERNS DESIGN TO REPRESENT
LAHU MINORITY CULTURE

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานิตศศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2560

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การออกแบบลวดลายผ้า ชนกลุ่มน้อย (ลาหู่)
CLOTHING PATTERNS DESIGN TO REPRESENT
LAHU MINORITY CULTURE

นายธนกร กองรัมย์

Mister THANAKORN KONGRAM

ภาควิชาศิลปะ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปะ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... วันที่ 30 เม.ย. 2561

(อาจารย์พิรพงศ์ พงษ์ประภาพันธ์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	โครงการออกแบบลวดลายผ้าชนกลุ่มน้อย (ลาหู่) CLOTHING PATTERNS DESIGN TO REPRESENT LAHU MINORITY CULTURE
ชื่อ	นายธนกร กองรัมย์
สาขาวิชา	นิเทศศิลป์
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2560
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์พีรพงษ์ พงษ์ประภาพันธ์

บทคัดย่อ

ศิลปนิพนธ์การออกแบบลวดลายผ้าชนกลุ่มน้อย ข้าพเจ้าเลือกชนกลุ่มน้อยเป็นชาวเขาเผ่า - ลาหู่ ซึ่งเผ่าลาหู่มีย่อยเป็นอีกหลายกลุ่มด้วยกัน ทั้งลาหู่ดำ ลาหู่แดงและอื่นๆอีก มีทั้งวัฒนธรรมที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง ทำให้กระบวนการออกแบบนั้นสามารถทำได้หลายๆทาง หลายๆเรื่อง แต่ยังคงเลือกใช้ชาวเขาเผ่านี้ เพราะวิถีชีวิตที่ชัดเจน เอกลักษณ์ความเป็นอยู่ โดยข้าพเจ้าให้ความสนใจไปที่เสื้อผ้าของชนกลุ่มน้อย มีลักษณะที่เรียบง่าย แต่คงความสวยงามด้วยลวดลาย ของผ้า สีที่ใช้ในการออกแบบของพวกเขาเอง มันทำให้น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งที่จะนำมาออกแบบให้เหมาะกับการใช้ในชีวิตประจำวัน สิ่งที่ข้าพเจ้านำเสนอนั้น เป็นเสื้อผ้าของผู้ชาย ที่มีลวดลายของวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ความเชื่อ ของพวกเขา นำมาทำเป็นภาพประกอบลงบนเสื้อผ้า ออกแบบแพทเทิลให้สามารถใส่ได้ในทุกวันนี้มีความแตกต่างจากเดิม แต่สีและส่วนประกอบอื่นๆก็ยังคงตัดทอนนำมาใช้ในงานเพื่อให้สื่อถึงชนเผ่ากลุ่มนี้ ข้าพเจ้าได้เลือกทำเสื้อทั้งหมด 5 ชุดด้วยกัน แต่ละชุดก็มีวิธีเรื่องเล่าแตกต่างกันไป และมีกระเป๋าถือ สะพายข้าง กระเป๋าใส่ของ อื่นๆอีกมากมาย สามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างง่ายดาย แต่เสื้อผ้าของเขานั้นแบบเดิมมีความสวยอยู่แล้ว แต่เนื้อผ้าอาจจะมีความหนาและมีความนุ่มรุ่มที่ใช้งานในชีวิตจริงได้ค่อนข้างยาก จึงได้ออกแบบใหม่ให้น่าใช้งานมากยิ่งขึ้น เหมาะกับสภาพอากาศประเทศไทยเป็นอย่างยิ่ง ให้ผู้คนที่สนใจเข้าถึงได้ง่ายด้วยเช่นกัน

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณทุกอย่างบนโลกใบนี้ ที่ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาถึงจุดๆนี้ นับเป็นความต้องการของครอบครัวของข้าพเจ้าที่เป็นแรงสนับสนุนและแรงผลักดันรวมถึงกำลังใจในทุกๆเรื่องเวลาที่ข้าพเจ้าท้อแท้ข้าพเจ้าหมดแรง เพียงแค่ข้าพเจ้าโทรไปหาคุณพ่อคุณแม่ท่านก็พร้อมที่จะโอนเงินค่าทำงานให้ข้าพเจ้าอยู่เสมอ ขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่เมตตาเด็กที่ไม่เอาไหน เรียนไม่เคยเข้ากิจกรรมไม่เคยขาดแบบผม ครั้งหนึ่งที่เคยเครียดจนเกือบจะดรอป ก็ได้อาจารย์ดึงขึ้นมาจากห้วงความคิดนั้น ขอขอบคุณเพื่อนๆทุกคนและคนรักที่คอยสนับสนุนและให้กำลังใจมาตลอด ขอขอบคุณร้านค้าของเพื่อนสมัยมัธยมปลายที่เร่งงานให้ได้ทันช่วงที่ ขอขอบคุณแอลกอฮอล์ที่ย่อมใจในเวลาเครียด อย่างน้อยๆมันก็ทำให้เราสบายใจขึ้น ว่าเราผ่านมันมาได้ อะไรที่เคยทำผิดพลาดก็ให้มันเป็นประสบการณ์สอนเราในอนาคตต่อไป ขอขอบคุณสิ่งต่างๆทั้งหมดจากหัวใจดวงน้อยๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญภาพประกอบ.....	ง
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ.....	1
1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย.....	2
2 ชนกลุ่มน้อย.....	3
2.1 ประวัติและความเป็นมา.....	3
2.2 การแต่งกายของชาวลาหู่.....	13
3 แฟชั่นผู้ชายในยุคปัจจุบัน.....	16
4 การออกแบบลวดลายผ้า.....	19
4.1 ชนิดของผ้า.....	19
4.2 ชนิดของผ้าที่นิยมตัดเย็บ.....	19
4.3 การออกแบบลวดลายผ้า.....	22
5 การวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น.....	23
5.1 concept brand.....	23
5.2 แนวทางการออกแบบ.....	23
5.3 ขอบเขตของงาน.....	25
6 การออกแบบและพัฒนาแบบร่าง.....	26
6.1 การออกแบบ.....	26
6.2 Logo.....	27

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่		หน้า
6.3	ภาพประกอบ.....	27
7	ผลงานจริง.....	50
7.1	ผลงานจริง.....	51
8	บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	52
	บรรณานุกรม.....	53
	ประวัติผู้วิจัย.....	54

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
2.1 ภาพหญิงสาวชาวลาหู่	3
2.2 ภาพเด็กๆชาวลาหู่	8
2.3 ภาพหญิงสาวชาวลาหู่	9
2.4 ภาพการเล่นของหญิงชาย	11
2.5 ภาพเครื่องแต่งกายชาวลาหู่	13
2.6 ภาพเครื่องแต่งกายชาวลาหู่	15
3.1 ภาพแฟชั่นเสื้อฮาวาย	17
3.2 ภาพแฟชั่นเสื้อ oversize	18
4.1 ภาพแฟชั่นในยุคปัจจุบัน	20
4.2 ภาพแฟชั่นในอดีต	21
4.3 ภาพการออกแบบลายผ้า	22
5.1 ภาพเสื้อผ้าชาวลาหู่	23
5.2 ภาพชายลาหู่กำลังเล่นเครื่องดนตรี	24
5.3 ภาพชายลาหู่กำลังเล่นเครื่องดนตรี	24
6.1 ภาพแบบร่างแพทเทิลเสื้อผ้า	26
6.2 ภาพแบบร่างโลโก้	26
6.3 ภาพแบบร่างภาพประกอบ	27
6.4 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	27
6.5 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	31
6.6 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	32
6.7 ภาพประกอบแบบร่าง	33
6.8 ภาพประกอบแบบร่าง	34
6.9 ภาพประกอบแบบร่าง	35
6.10 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	36
6.11 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	37
6.12 ภาพประกอบแบบร่าง	38
6.13 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	39
6.14 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	40
6.15 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	41

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่		หน้า
6.16	ภาพประกอบแบบร่าง	42
6.17	ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	43
6.18	ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	44
6.19	ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	45
6.20	ภาพประกอบแบบร่าง	46
6.21	ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	47
6.22	ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	48
6.23	ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์	49
7.1	ภาพผลงานจริง	50
7.2	ภาพผลงานจริง	51

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของโครงการ

ปัจจุบันชนกลุ่มน้อย(ลาหู่)ในประเทศไทยนั้นมีจำนวนเยอะและมากขึ้นมากมายในทุกปี พวกเขาเหล่านี้ล้วนเป็นคนไทย เอกลักษณะและวิถีชีวิตของเขาน่าสนใจ มีวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา รุ่นต่อรุ่น ศิลปะของเขาเองก็น่าสนใจ ดังนั้นควรถูกนำมาแพร่แพร่ให้คนรุ่นใหม่ได้เข้าถึงความสวยงาม เหล่านี้ในรูปแบบแฟชั่นเสื้อผ้า เพื่อให้ทันต่อยุคสมัยในยุคปัจจุบันมากยิ่งขึ้นนั่นเอง

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1.2.1 ช่วยรักษาและพัฒนาศิลปะวัฒนธรรมของชาวเขาเผ่าลาหู่ที่สวยงาม ให้ได้เผยแพร่แก่คนภายนอก ผู้คนที่สนใจในศิลปะด้านนี้

1.2.2 ช่วยให้ผู้คนที่สนใจสามารถเข้าถึงวัฒนธรรมประเพณี สามารถบริโภคสินค้าได้ในราคาที่ห้องตลาดต้องการ เพราะเสื้อผ้าของชาวเขาลาหู่ที่จริงแล้วมีราคาค่อนข้างแพง ดังนั้นควรทำให้เข้าถึงผู้คนที่สนใจสามารถใส่ได้ทุกโอกาส

1.2.3 ใช้เสื้อผ้าลวดลายแพทเทิลของผ้าสื่อถึงเอกลักษณ์วัฒนธรรมของพวกเขาเหล่านี้

1.3 ขอบเขตของโครงการ

1.3.1 Logo Brand

1.3.2 Packaging

1 กล่องใส่เสื้อผ้า

2 ถุงใส่กล่อง

1.3.3 เสื้อผ้าผู้ชาย 5 ชุด มีทั้งหมด 5 แบบด้วยกัน

1.3.4 กระเป๋าผ้า กระเป๋าใส่ของแบบถือข้าง กระเป๋าสะพายข้าง

1.3.5 หนังสือ PHOTOBOK

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1.4.1 ศึกษาและรวบรวมข้อมูล

1.1 ชนกลุ่มน้อย (ลาหู่)

1.1 ความเป็นมาของชนเผ่าลาหู่

1.2 เอกลักษณ์ วัฒนธรรมและวิถีชีวิตต่างๆ

2 การแต่งกาย

2.1 แฟชั่นชายในยุคปัจจุบันที่นิยม

2.2 เอกลักษณ์การแต่งกายของชนเผ่าลาหู่

1.4.2 วิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น

1. รูปแบบและภาพลักษณ์ของแบรนด์

2. วางแนวทางการออกแบบการฟีก

3. ออกแบบข้อมูล infographic ในนิทรรศการ

1.4.3 ออกแบบและพัฒนาแบบร่าง

1.4.4 นำเสนอผลงานผ่านสื่อที่จะเสนอ

บทที่ 2

ชนกลุ่มน้อย (ล่าหู่)

ภาพที่ 2.1 ภาพหญิงสาวชาวล่าหู่

ที่มา : https://nymanaw.files.wordpress.com/2013/09/awb_image231255516345

2.1 ประวัติและความเป็นมาของชาวเขาล่าหู่

ชนกลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า ล่าหู่ หรือ ละหู่ (Lahu) ซึ่งแปลว่า “คน” มีเชื้อสายมาจากกลุ่มโลโล ซึ่งเคยเจริญรุ่งเรืองอาศัยอยู่บนที่ราบสูงทิเบต-ชิงไห่ และได้รับการยอมรับจากจีนให้จัดการปกครองตนเองได้อย่างอิสระ บริเวณตอนกลางและตอนใต้ของมณฑลยูนนานก่อนที่ชนชาติไทใหญ่และจีนจะเข้าไปครอบครอง ต่อมาได้มีการอพยพเคลื่อนย้ายถิ่นอยู่ตลอดเวลาในแถบประเทศจีน พม่า ลาว และไทย คนจีนในมณฑลยูนนานเรียกชนกลุ่มนี้ว่า “หลอเหย” ส่วนที่มาของคำว่า “มุเซอ” นั้น Frank M. Lebar สันนิษฐานว่าเป็นคำที่มาจากภาษาไทใหญ่ในรัฐฉานมีความหมายว่า “นายพราน” (ถาวร 2543 : 41, โสฬส 2539 : 7) ขณะที่ จิตร ภูมิศักดิ์ (2529) อธิบายไว้ว่า “อันที่จริงคำ มุเซอ ที่แปลว่าพรานป่านั้น มิใช่ภาษาไทใหญ่ หากเป็นคำที่ไทใหญ่ขอยืมมาจากภาษาพม่า ซึ่งเรียกนายพรานว่า “มกโซ”

โสฬส (2539) กล่าวว่าได้สัมภาษณ์ผู้รู้ชาวพม่า และได้รับคำอธิบายว่า คำว่า พราน ในภาษาพม่า ซึ่งเขียนว่า “มฺยูยะ” แต่อ่านออกเสียงได้ว่า “มกโซ” แต่ในวิถีชีวิตจริง เมื่อคนพม่าพูดถึงนายพราน จะออกเสียงว่า “มุเซ” เมื่อคนไทใหญ่เรียกชื่อชนกลุ่มนี้ตามอย่างคนพม่า จึงอาจจะออกเสียงเป็น “มุเซอ” Anthony R.walker นักมานุษยวิทยาชาวอเมริกัน ได้กล่าวถึงบันทึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับล่าหู่ไว้ว่า (โปรดดู สมาคม IMPECT (2545), โสฬส (2539))

ก่อนคริสตศตวรรษที่ 19 ล่าหู่เคยเร่ร่อนมาก่อน ต่อมาจีนได้ให้อำนาจการปกครองตนเองแก่ล่าหู่ โดยให้หัวหน้ากลุ่มเป็นผู้รับสาส์นตราตั้งจากพระเจ้าจักรพรรดิ เพื่อแสดงให้เห็นว่า ล่าหู่ยังคงยอมอยู่ใต้อำนาจการปกครองของจักรพรรดิ แต่ภายหลังจากที่จีนได้เปลี่ยนแปลงการปกครอง จีนได้ส่งเจ้าหน้าที่ทางทหารเข้าไปปกครองท้องถิ่น รวมทั้งดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีนในแถบมณฑลยูนนาน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์ ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อันเป็นที่อยู่อาศัยของชาวลาหู่ส่วนใหญ่ (ศาสตราจารย์ตัน ลี เซิง นักมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ได้ให้ข้อมูลเพิ่มไว้ว่า ในปี 2525 มีลาหู่ 320,000 คน อยู่ในเขตอำเภอล้านช้างถึง 154,000 คน ฉะนั้น จึงสันนิษฐานได้ว่า ชุมชนใหญ่ของลาหู่อยู่ที่อำเภอล้านช้าง ในแคว้นสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน) ทำให้ชาวลาหู่ส่วนหนึ่งเกิดความไม่พอใจ พวกกันกระด้างกระเดื่องต่ออำนาจการปกครองของจีน

ในที่สุดผู้นำทางศาสนาคนหนึ่งได้รวบรวมศาสนิกตั้งตัวขึ้นเป็นขบถ จับอาวุธขึ้นต่อสู้ และมีการบันทึกไว้ว่า (โสฬส, 2539) ชาวลาหู่พร้อมด้วยอาวุธซึ่งประกอบด้วยหน้าไม้และลูกธนูอาบยาพิษ ได้ทำการต่อต้านทหารจีนอย่างเข้มแข็ง แต่ในที่สุดก็ไม่สำเร็จ ลาหู่ส่วนใหญ่จำยอมอยู่ภายใต้อาณัติของจีน ยอมรับอำนาจการปกครองของจีนและยอมผสมผสานกับวัฒนธรรมจีนที่แผ่ขยายเข้ามาพร้อมกับอำนาจทางการเมืองจนกลายเป็นชาวจีน

แต่ก็ยังมีลาหู่อีกส่วนหนึ่งที่ปฏิเสธการครอบงำทางวัฒนธรรม และไม่ยอมถูกกดขี่ก็พากันอพยพลงมาทางใต้ของประเทศจีน และตั้งหลักแหล่งอาศัยอยู่ในมณฑลยูนนาน ลงไปถึงแคว้นเชียงตุงของพม่า ในปี 2525 มีตัวเลขแสดงให้เห็นว่ามีจำนวนชาวลาหู่อยู่ถึง 474,000 คน (สมาคม IMPECT, 2545)

ต่อมาเมื่อลาหู่ทนต่อการปกครองของทหารจีนไม่ไหว กลุ่มหนึ่งได้หนีอพยพลงมาอยู่ในแคว้นเชียงตุง ประเทศพม่า ขณะที่มีการอพยพนั้นเขตเชียงตุงอยู่ในอำนาจการปกครองของอังกฤษ Walker ได้อ้างรายงานของร้อยเอก Mc Leod นายทหารฝ่ายข่าวกรองของอังกฤษ ซึ่งได้บันทึกไว้เมื่อปี ค.ศ. 1837 เกี่ยวกับลาหู่ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกลุ่มที่อพยพมาจากจีนว่า (โสฬส, 2539) ลาหู่รับเอาวัฒนธรรมการปกครองจากชาวไทใหญ่ในรัฐฉาน โดยเรียกผู้นำที่มีฐานะทางสังคมสูงว่า “พญา” (Pha-ya) เมื่อชาวลาหู่เข้ามาอยู่ในเขตเชียงตุง ประเทศพม่า ก็พบกับปัญหาสำคัญอีกหลายประการ โดยเฉพาะกับความพยายามของกลุ่มหมอสอนศาสนาชาวอังกฤษ ซึ่งพยายามโน้มน้าวให้ลาหู่ละทิ้งขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมแล้วหันไปนับถือศาสนาคริสต์

ชาวลาหู่ซึ่งมีความศรัทธาต่อศาสนาดั้งเดิม ไม่ปรารถนาเช่นนั้น จึงเกิดการรวมกลุ่มขึ้น โดยมีผู้นำศาสนาตั้งเดิมคนหนึ่งชื่อ “มะแฮ” ได้ตั้งตนขึ้นเป็นผู้เฒ่า เพื่อรวบรวมบริวารต่อต้านการครอบงำจิตสำนึกของฝ่ายคริสตจักรอังกฤษ ซึ่งทำให้ชาวลาหู่จากที่ต่างๆ เดินทางไปแสวงบุญและมอบตัวเป็นบริวารกับปู่จองมะแฮเป็นจำนวนมาก จึงคิดวางแผนยึดเอาเมืองสาด (Hsat) เพื่อตั้งเป็นศูนย์กลางของอาณาจักรลาหู่ขึ้น ในที่สุดฝ่ายอังกฤษซึ่งปกครองพม่าอยู่ก็ต้องส่งกำลังเข้าปราบปราม แต่ฝ่ายของปู่จองมะแฮก็เตรียมรับมืออย่างแข็งขันด้วยการชูดุ ปักไม้ไผ่เสี้ยมปลายแหลมไว้รอบ ๆ ที่มั่น และสร้างขวัญกำลังใจให้แก่บริวารด้วยการแจกเทียนศักดิ์สิทธิ์ซึ่งปู่จองมะแฮอ้างว่า เป็นตัวแทนแห่งอำนาจของพระเจ้าที่จะช่วยปกป้องบริวารมิให้ได้รับอันตรายจากอาวุธของฝ่ายตรงกันข้าม

แต่เมื่อการสู้รบผ่านไป ศรัทธาและความเชื่อถือของบริวารทั้งหลายก็ค่อยๆ เสื่อมถอย เพราะทุกอย่างไม่ได้เป็นไปตามแผนที่เคยคุยกันไว้ ลาหู่บริวารพากันล้มตายลงทุกวัน เมื่อฝ่ายอังกฤษบุกเข้าถึงที่มั่นสุดท้าย ลาหู่ที่เหลือรวมทั้งปู่จองมะแฮก็เผ่นหนีเอาชีวิตรอด จนกระทั่งได้อพยพเข้าสู่ประเทศไทย เมื่อประมาณ 200 กว่าปีที่แล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การอพยพครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่งเกิดขึ้นเมื่ออังกฤษคืนเอกราชให้พม่า เพื่อเปิดโอกาสให้จัดตั้งรัฐบาลปกครองตนเอง ชาวลาหู่ในพม่าก็ต้องเผชิญกับปัญหาในการดำรงชีวิต ด้วยแรงกดดันจากนโยบายอันแข็งกร้าวของรัฐบาลที่กระทำต่อชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ แรงกดดันจากการดำเนินนโยบายดังกล่าว ก่อให้เกิดการรวมตัวของลาหู่อีกครั้งหนึ่ง

โดยมี “ปู่จองจะฟู” ผู้นำทางศาสนาคนสำคัญคนหนึ่งของชาวลาหู่ ได้ตั้งตนขึ้นเป็นผู้วิเศษใช้ชื่อว่า “เหมาะนะ-โตโบ” หรือ “ฤษีลิงดำ” (โดยทั่วไปจะรู้จักกันในชื่อว่า “ปู่จองหลวง”) ขึ้นที่ดอยกลาง เขตเมืองเชียงตุง มีการกระจายข่าวลือไปยังลาหู่ทั้งที่อยู่ในเขตพม่าและเขตไทยว่า ได้มีพระเจ้าจากสวรรค์ลงมาประทานข้าวทิพย์ อาหารทิพย์แก่ชาวลาหู่ทุกคน ขอให้คนที่อยากได้ข้าวทิพย์ อาหารทิพย์ เดินทางไป “เฝ้าพระเจ้า” ที่ดอยกลาง การเฝ้าพระเจ้าในที่นี้คือ การนำเงินหรือสิ่งของมีค่าอื่นไปเช่นนี้ไหวเหมาะนะโตโบ ซึ่งถือเป็นร่างทรง หรือเป็นตัวแทนของพระเจ้า เพื่อขอพรหรือเพื่อรักษาโรคไข้เจ็บต่างๆ การต่อต้านครั้งนี้ชาวลาหู่สามารถรวบรวมผู้คนและทรัพย์สินเพื่อสะสมอาวุธได้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากชาวลาหู่มีศรัทธาต่อตัวผู้นำศาสนาของตนเป็นอย่างมาก แต่การต่อต้านครั้งนี้ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ เหมาะนะ-โตโบ จึงต้องพาบบริวารหนีเข้าเขตประเทศไทย และได้ตั้งหลักแหล่งอยู่บริเวณบ้านต้นน้ำแม่มาว ตำบลม่อนปิ่น อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ และแถบบริเวณเขตติดต่อระหว่างจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดเชียงราย จนกระทั่งเสียชีวิตที่อำเภอฝางเมื่อปี พ.ศ. 2527 การอพยพครั้งนี้ ถือว่าเป็นครั้งสำคัญ หลังจากนั้นก็มี การอพยพเข้ามาสู่ประเทศไทยแบบประปราย สาเหตุก็เนื่องมาจากนโยบายการปราบปรามของรัฐบาลพม่าการชักนำของหมอสอนศาสนาและการชักชวนของญาติพี่น้อง

2.1.1 ชาวลาหู่ในประเทศไทย

ชนเผ่าลาหู่ เป็นกลุ่มชนเผ่าที่ใหญ่ที่สุดเผ่าหนึ่ง ปัจจุบันมีการกระจายตัวอาศัยอยู่ในหลายประเทศ เช่น จีน พม่า ไทย ลาว เวียดนาม และมีการอพยพไปยังประเทศโลกที่สามเช่น สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อังกฤษ ส่วนชาวลาหู่ในประเทศไทย แบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยได้หลายกลุ่ม เช่น ลาหู่ญี, ลาหู่ นะ, ลาหู่แซแล, ลาหู่ซี ฯลฯ กระจายตัวอยู่ในเขตจังหวัดเชียงราย เชียงใหม่ ตาก แม่ฮ่องสอน กำแพงเพชร ลำปาง น่าน และเพชรบูรณ์ จากการรวบรวมข้อมูลประชากรโดยกลุ่มประสานการจัดสวัสดิการแก่ชุมชนบนพื้นที่สูง กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ปี พ.ศ. 2545 แสดงว่าลาหู่มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 102,876 คน 385 กลุ่มบ้าน 18,057 หลังคาเรือน 20,347 ครอบครัว

2.1.2 โครงสร้างทางสังคม

โครงสร้างทางสังคมลาหู่ในหมู่บ้านหนึ่งๆจะมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ซึ่งชาวลาหู่เรียกว่า “แซะ คือ แซะ หละ” หมายถึงกันเส้าที่มี 3 ขา 3 มือ จึงจะสามารถตั้งขึ้นอย่างมั่นคงได้ คือ อาตอ, คะแซ หรือผู้ใหญ่บ้าน (ชาย) โตโบ หรือ นักบวช พระ (ชาย)จาหลี หรือ ช่างตีเหล็ก ผลิตและซ่อมแซมอุปกรณ์การเกษตร (ชาย)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชาวล่าหู่เชื่อว่าในหมู่บ้านหนึ่งๆ จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่างนี้ หากหมู่บ้านใดไม่มีก็จะถือว่าไม่สมบูรณ์ หากขาดส่วนใดส่วนหนึ่งแล้ว ชาวล่าหู่ถือว่าไม่ครบองค์ประกอบของการจัดตั้งหมู่บ้านและจะล่มสลายในที่สุด ในปีหนึ่งๆ ทุกหลังคาเรือนจะต้องไปช่วยทำงานให้แก่บุคคลทั้งสามคน นี้ เป็นการตอบแทนบุญคุณที่ทำหน้าที่ให้เกิดความสงบร่มเย็น สงบสุข มีกินมีใช้ในหมู่บ้าน

2.1.3 ภาษา

David Bradley (1975) นักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียได้ศึกษาภาษาถิ่นต่างๆ ในตระกูลภาษาทิเบต-พม่า อย่างลึกซึ้ง ได้จัดกลุ่มภาษาล่าหู่อยู่ในกลุ่มภาษาตระกูลจีน-ทิเบต (Sino-Tibetan) สาขาทิเบต-พม่า กลุ่มภาษาโลโลดั้งเดิม (Proto-Lolo) และแตกสาขาย่อยลงมาในกลุ่มพม่า-โลโล สาขาโลโลกกลาง (Central Lolo) ซึ่งอยู่ในกลุ่มเดียวกับภาษาลีซู และภาษาอาฮา

ภาษาล่าหู่เป็นภาษาที่ไม่มีตัวอักษรหรือระบบการเขียนเป็นของตนเองมาก่อน แต่ต่อมาภายหลังมีหมอสอนศาสนาจากโลกตะวันตกได้ใช้อักษรโรมันสร้างระบบการเขียนภาษาล่าหู่ขึ้น ภาษาล่าหู่เป็นภาษาที่มีระบบการเรียงคำแตกต่างจากภาษาไทย แต่เหมือนภาษาพม่า เพราะมาจากภาษาตระกูลเดียวกัน กล่าวคือ ประธาน - กรรม - กริยา (ในขณะที่ภาษาไทยเรียงคำเป็นประธาน - กริยา - กรรม) เช่น ประโยคที่คนไทยพูดว่า ฉันกินข้าว คนล่าหู่จะพูดว่า หง่าอ่อจ้ำเว (หง่า = ฉัน, อ่อ = ข้าว, จ้ำ = กิน, เว = คำลงท้าย)

เป็นที่น่าสังเกตว่า การที่ภาษาล่าหู่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย ทำให้คนล่าหู่ที่เริ่มหัดพูดภาษาไทยมักประสบความยุ่งยากในการออกเสียงตัวสะกดในภาษาไทย จึงมักจะทำเสียงตัวสะกดของภาษาไทยหายไป เช่น หมด กบ ตก จะออกเสียงเป็น โหมะ โกะ โตะ

อย่างไรก็ตาม การรู้จักธรรมชาติการออกเสียงภาษาไทยของชาวล่าหู่ ก็นับว่ามีประโยชน์อย่างมากในการสืบสาวร่องรอยอิทธิพลของวัฒนธรรมชนชาติไท - ไต ที่มีต่อวัฒนธรรมล่าหู่ ตัวอย่างเช่น การศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาของล่าหู่ ทำให้ทราบข้อเท็จจริงว่าล่าหู่ได้รับอิทธิพลของศาสนาพุทธนิกายเถรวาทจากวัฒนธรรมไทยเป็นส่วนใหญ่ เช่น คำว่า โตโบ ซึ่งเป็นผู้นำศาสนาสูงสุดในชุมชนน่าจะมาจากคำว่า “ต้นบุญ” ในภาษาไทยทางภาคเหนือนั่นเอง รวมทั้งคำว่า “ปู่จอง” ซึ่งอาจแปลว่า มัคทายก ในภาษาไทย (จอง ในภาษาไทยใหญ่ แปลว่า “วัด”) (โสฬส, 2539 : 12)

2.1.4 ผู้นำหมู่บ้านและบทบาทหน้าที่

ผู้นำหมู่บ้านมีอำนาจหน้าที่ในการปกครอง ดูแล หมู่บ้านให้เกิดความสงบสุข และป้องกันให้เกิดความปลอดภัย ชักจูงให้ลูกบ้านร่วมปฏิบัติงานของส่วนรวม อบรมสั่งสอนให้ลูกบ้านปฏิบัติตามหลักความเชื่อศาสนา ประเพณี และวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา เป็นคนตัดสินคดีความต่างๆ ระหว่างชาวบ้าน สั่งสอนตักเตือน และปรับโทษตามกฎหมายจารีตประเพณี ที่ชาวล่าหู่เรียกว่า “อ่อหิ-อ่อก้อ” ที่ได้ปฏิบัติสืบทอดกันมาช้านานจนเป็นประเพณีถึงทุกวันนี้ ในหมู่บ้านล่าหู่นอกจากมีผู้นำหรือผู้ใหญ่บ้านแล้ว ยังมีบุคคลที่ชาวบ้านให้ความเคารพนับถือดังนี้คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. คะแซ หรือ อาตอ (ผู้ใหญ่บ้าน) เป็นผู้นำหมู่บ้านในด้านการปกครอง สืบทอดทางสายโลหิตหรือเครือญาติเดียวกัน ถ้ากะแซไม่มีลูกชาย หรือลูกชายไม่มีความรู้ความสามารถด้านนี้ และไม่สนใจการปกครอง จะต้องเลือกหากะแซขึ้นมาใหม่ โดยเอาผู้ที่มีความรู้ความสามารถด้านการปกครอง จาริต ประเพณี วัฒนธรรม มีความประพฤติดี เป็นผู้ที่ยอมรับนับถือของชาวบ้าน และมีความสนใจขึ้นมาเป็นกะแซ หรือ อาตอแทน ถ้าวงศาคณาญาติที่ไม่เคยเป็นกะแซก็ห้ามเป็นกะแซ เพราะเชื่อว่าถ้าเป็นแล้วอาจจะทำให้ครอบครัวมีฐานะแย่งลง เจ็บป่วยไม่สบาย หรือเสียชีวิตได้ คะแซไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ชายเสมอ หากผู้หญิงมีความรู้ความสามารถมากกว่าก็สามารถเป็นได้เช่นกัน คะแซจะมีผู้ช่วย 3 คน คือ ปู่หมื่น ปู่แสบ ปู่ลา

2. โตโบ เป็นตำแหน่งผู้นำศาสนาสูงสุดของลาหู่ ทำหน้าที่ประกอบพิธีกรรม ติดต่อสื่อสารระหว่างคนกับพระเจ้า รักษาโรกภัยไข้เจ็บ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด และอบรมสั่งสอนคนในหมู่บ้านให้เป็นคนดี รู้จักขนบธรรมเนียมประเพณี ตำแหน่งโตโบนั้นจะเป็นของผู้ชายเท่านั้น และมีการสืบทอดตำแหน่งทางสายโลหิต หรือวงศาคณาญาติ ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับกฎจาริตประเพณีเป็นอย่างดีสามารถสวดมนต์ได้ ถ้าในครอบครัวตามสายโลหิตหรือตามสายเครือญาตินั้นไม่มีคนมีความรู้และความสามารถในด้านนี้ ก็จะเป็นโตโบไม่ได้ ต้องทำการเลือกโตโบคนใหม่ โดยเลือกผู้ที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับประเพณีพิธีกรรมของลาหู่ และเป็นผู้ที่มีความประพฤติอยู่ในศีลธรรม ไม่กระทำความผิด เป็นที่ยอมรับนับถือของคนในชุมชน

โตโบ จะมีผู้ช่วยผู้อาวุโส หรือมีความรู้ด้านกฎจาริตประเพณี หรือผู้ที่ต้องทำงานร่วมกันคือ ส่าหล่า อาจา ฟูกวาง ตาลา และ คะซ้อมา

- อาจา เป็นตำแหน่งของผู้ชายลาหู่ ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ติดต่อประสานงาน แลกเปลี่ยน เผยแพร่ประเพณี วัฒนธรรม

- ฟูกวาง เป็นผู้ดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยและซ่อมแซมห่อแห่ สำหรับการประกอบพิธีกรรมสำคัญของลาหู่

- ตาลา เป็นคนเข้าทรงผู้ชาย เป็นผู้นำนายบอกเหตุ การเจ็บไข้ได้ป่วยและการดูแลรักษาร่างกายตลอดจนอบรมสั่งสอนให้ทุกคนประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณี

- คะซ้อมา เป็นคนเข้าทรงผู้หญิง ซึ่งเป็นเพียงตำแหน่งเดียวของผู้หญิงในโครงสร้างความเชื่อทางศาสนา มีหน้าที่ในการรักษาคนไข้เช่นเดียวกับโตโบ และอบรมสั่งสอนให้ทุกคนประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณี ชาวลาหู่เชื่อว่ากะซ้อมาสามารถรับรู้เหตุการณ์ต่างๆที่อาจจะเกิดขึ้นกับหมู่บ้าน และช่วยหาทางแก้ไขป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ไม่ดีต่างๆได้

3. จาหลี ทำหน้าที่ผลิตเครื่องมือการเกษตร

บุคคลเหล่านี้เป็นบุคคลที่ชาวบ้านให้ความเคารพนับถือ เป็นผู้ที่ยกย่องให้เป็นธรรมเมื่อเกิดเรื่องขัดแย้งต่างๆ แต่ละฝ่ายจะทำงานไม่ก้าวก่ายกันและกัน เช่น ผู้นำศาสนาจะไม่พูดเรื่องคดีความต่างๆ แต่จะพูดเรื่องบาป เรื่องกรรม เรื่องบุญ และความถูกต้องตามจาริตประเพณี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โครงสร้างทางสังคมของลาหู่เหล่านี้ ได้ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมาตั้งแต่อดีต แต่ในปัจจุบันเรื่องบางอย่างก็ไม่สามารถปฏิบัติเช่นในอดีต เช่น เรื่องการตัดสินใจในคดีความต่างๆ มักจะไม่สิ้นสุดในชุมชน แต่จะต้องไปถึงกำนัน หรือตำรวจแทน

ภาพที่ 2.2 ภาพเด็กชาวลาหู่

ที่มา : <https://nymanaw.files.wordpress.com/2013/09/5>

2.1.5 ตำนานชีวิตของชาวลาหู่

ผู้เฒ่าผู้แก่ลาหู่ในหมู่บ้านขุนห้วยไล่เกล้าว่า (โปรดดู ลาเคละ จะทอ, 2548) ก่อนที่จะมีลาหู่เกิดขึ้นนั้นมีมนุษย์เผ่าอื่นเกิดขึ้นก่อนแล้ว โดยได้เล่ากันว่าเผ่าลาหู่เป็นน้องในบรรดาเผ่ามนุษย์ที่มีโลกนี้ จุดที่ลาหู่เกิดขึ้นนั้นเล่ากันว่า มีชายคนหนึ่งอาศัยอยู่กับคนอื่นในหมู่บ้านนั้น วันหนึ่งได้มีสัตว์ประหลาดเข้ามาในหมู่บ้าน สัตว์ตัวนั้นได้อละวาดก่อกวนชาวบ้าน ชายที่ไม่มีใครทราบชื่อคนดังกล่าวได้ฆ่าสัตว์ประหลาดตัวนั้น ผู้คนก็พากันแห่มาดูเพราะไม่เคยเห็นสัตว์ชนิดนั้น และโดยบังเอิญผู้คนเหล่านั้นได้พากันร้องคำว่า ลา พร้อมกันขึ้น ลา แปลตามภาษาลาหู่ว่า เสือ และต่อมาก็มีคำคำหนึ่งตั้งขึ้นอีก คือคำว่า หู่ เป็นคำอุทาน แปลว่า ช่างมันเถอะ ชายคนนั้นจึงได้ชื่อมาโดยบังเอิญ ตามที่ผู้คนเหล่านั้นได้กล่าวคือ คำว่า “ลาหู่” ซึ่งคำ 2 คำนี้มารวมกันแล้วแปลว่า เสือผู้เฝ้าป่า โดดเดี่ยว ตามภาษาลาหู่ .

ชาวลาหู่ได้เล่าเกี่ยวกับแผ่นดินอันไร้ขอบเขต (มุแม-หมีแม) หมายถึง พื้นที่อันกว้างไกลไร้ขอบเขต พื้นที่นั้นเสือจะวิ่งหนีจากตัวเราหนึ่งวัน คืบวันรุ่งขึ้นยังสามารถมองเห็นเสือตัวนั้นอยู่ เหตุนี้ชาวลาหู่จึงมีวิถีชีวิตสังคมที่มีความเป็นอิสระเสรีตามลักษณะพื้นที่ที่กำเนิด ลาหู่จึงเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีความเป็นไท และได้สำนึกความเป็นเผ่าพันธุ์ของตัวเองในความเป็นคนอยู่เสมอ จึงมีจิตสำนึกว่า แผ่นดินไหนที่ข้าอยู่ แผ่นดินนั้นก็เป็นที่ของข้าเช่นกัน ข้าจะปกป้องแผ่นดินที่ข้าอยู่ ถือว่าโลกทั้งโลกนี้พระเจ้าสร้างให้กับคนทุกคน ไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่ง ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพในผืนแผ่นดิน สังคมลาหู่จึงเป็นสังคมที่ไม่ชอบเบียดเบียนผู้อื่น เพราะถือว่าการเบียดเบียนผู้อื่นจะทำให้เกิดทุกข์แก่ตัวเอง เรื่องเล่าอีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับเผ่าและอารยธรรมของลาหู่ว่า พระเจ้าได้เรียกมนุษย์ 120

เผ่าพันธุ์มาชุมนุมกัน เพื่อประทานสิ่งของวิเศษ 2 อย่างคือ ลา-ฟือ-ต่อ (คันไถ) และ เจ๊ะ-เจ-ตุ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(ขวาน) ให้แก่มนุษย์ทั้ง 120 เผ่า โดยให้แต่ละเผ่าเลือกตามความพอใจของตนได้ 3 ครั้ง มนุษย์เผ่าอื่น ๆ มักจะเลือกเอาคันไถ แต่สำหรับลาหู่ได้เลือกเอาขวานทั้ง 3 ครั้ง โดยให้เหตุผลว่า ที่ราบที่นามีไม่มากเหมือนกับป่า แต่ป่านั้นมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลมากนัก ดังนั้นจึงขอเลือกเอาขวาน พระเจ้าจึงได้ประทานขวานให้แก่ชาวลาหู่ และได้ตรัสว่า เจ้าจงใช้สิ่งของที่ข้าให้ไว้และรักษาไว้ให้ดี แล้วจะเกิดประโยชน์แก่ตัวเจ้า และจะเป็นภัยแก่ตัวเจ้า หากเจ้าไม่รู้จักใช้ ลาหู่จึงรับเอาขวานแล้วเข้าป่าไปในที่สุด

สำหรับวิชาความรู้ที่พระเจ้าได้ประทานให้กับชาวลาหู่ นั้น พระเจ้าได้ให้ไว้เป็นตัวอักษร แต่ลาหู่กลับกินเข้าไป จึงให้คายออกมา แต่เมื่อคายออกมาก็กลายเป็นก้อนเหนียวๆ กลมๆ ปัจจุบันชาวลาหู่เรียกสิ่งนี้ว่า “ออ-ฝุก” หรือที่คนไทยพื้นราบทั่วไปเรียกว่า “ข้าวปุ้น” พระเจ้าจึงบอกว่าเป็นวิชาความรู้ของเจ้า และได้กล่าวไว้ว่า วันหนึ่งจะเกิดมหัศจรรย์ หากรักษาไว้ดีไม่ให้สูญหาย เมื่อถึงเทศกาลปีใหม่ หรือ “เขอะ-จา” ของทุกปี ชาวลาหู่ทุกคนต้องมาทำข้าวปุ้น บูชาเทพเจ้าแห่งปีใหม่ เพื่อบอกกล่าวว่าได้รักษาวิชาความรู้ที่ท่านให้ไว้มาจนครบอีกวาระหนึ่ง พระเจ้ายังได้ตรัสอีกว่าในบรรดาชนเผ่าทั้งหลาย ชาวลาหู่เป็นน้องของชนเผ่าอื่นๆ หากรักษาวิชาที่ท่านให้ไว้ ถึงวันหนึ่งไม่มีใครหรือ สิ่งใดที่สามารถหยุดยั้งสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นได้ ต้องรอคอยวันเวลา และไม่ลืมในความเป็นเผ่าของตนเอง ชาวลาหู่จึงชอบอยู่แต่ในป่าเขาตลอดเรื่อยมา รักในความอิสระเสรีภาพ มีความสันโดษ ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับใคร

ภาพที่ 2.3 ภาพหญิงสาวชาวลาหู่

ที่มา : <https://nymanaw.files.wordpress.com/2image231255516345>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.6 วิธีชีวิตและลักษณะบ้านเรือน

วิถีชีวิตของคนในสังคมเกษตรกรรมเพื่อการยังชีพ ความอยู่รอดของชาวลาหู่ขึ้นอยู่กับธรรมชาติอย่างกลมกลืน ไม่ว่าจะเป็นดิน ความพอดีของน้ำจากท้องฟ้า วัฒนธรรมของชาวลาหู่ผูกพันอยู่เป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับธรรมชาติได้สะท้อนออกมาในรูปแบบวรรณกรรมปากเปล่า ซึ่งผู้นำศาสนามักจะสอนศาสนิกชนของตน “กระดุกของเราเป็นก้อนหิน เนื้อหนังของเราเป็นดิน สายเลือดเป็นสายน้ำ ลมหายใจเป็นอากาศ และความอบอุ่นภายในกายเป็นแสงแดด” ดินเป็น ตัวแทนธรรมชาติที่มีความผูกพันที่ใกล้ชิดมนุษย์

2.1.7 วิธีชีวิตด้านการละเล่น

การละเล่นเป็นอีกวัฒนธรรมหนึ่งของชนเผ่าลาหู่ที่นิยมเล่นกันยามที่ว่างจากการทำไร่ ทำสวน และช่วงที่มีพิธีกรรมทางศาสนา หรือประเพณี ซึ่งเด็กหรือผู้ใหญ่จะมารวมตัวกันบริเวณรางที่กว้างๆ พร้อมจัดกลุ่มแล้วก็เล่น เป็นการละเล่นเพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และจะเน้นการเล่นเป็นกลุ่มเพื่อให้เกิดความสามัคคีกันภายในกลุ่ม เป็นการใช้ภูมิปัญญาของชาวบ้านในการนำสิ่ง ของต่างๆ มาประดิษฐ์เป็นของเล่น โดยการใช้วัสดุธรรมชาติ ที่หาได้ง่ายและไม่ได้ใช้ต้นทุนเยอะของท้องถิ่นมาดัดแปลง และทำเป็นของเล่นในยามที่ไปไร่ไปสวน ระหว่างทางก็จะเด็ดใบไม้แล้วก็มาเป่าให้เกิดเป็นเสียงเพลง ซึ่งจะทำให้เกิดความสุขในการเดินทาง และการเป่าใบไม้หนุ่มๆ ยังใช้เป่าในการจีบสาว ซึ่งจะเป็นการเป่าเพลงที่ซึ้งซำๆ และมีความหมายอันลึกซึ้ง ถือได้ว่าเป็นวิธีการในการหาคู่ของหนุ่มสาวอีกวิธีหนึ่ง

การละเล่นของชนเผ่าลาหู่แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

การละเล่นในพิธีกรรม : เป็นการละเล่นเฉพาะในช่วงที่มีพิธีกรรมหรือประเพณีเท่านั้น ซึ่งชาวลาหู่ทั้งหญิงและชายจะแต่งกายด้วยชุดประจำเผ่าเต็มยศ แล้วจะมาเล่นกัน อันได้แก่ การเต้น “จะคี” และประกอบด้วยการเล่นสะบ้า (หมะยี่สี่ต่อตะเว) เล่นลูกข่าง (ข้อสี่ต่อตะเว) โยนผ้า (แข่งปูกสี่ต่อตะเว) ซึ่งหนุ่มสาวจะนิยมเล่นกันมากที่สุด ในช่วงที่มีพิธีกรรม หรือกินวอ เป็นเวลาว่างที่มีค่ามากสำหรับหนุ่มสาว

การเต้นจะคี (ปอย เต เว) เป็นการบ่งบอกถึงความหลากหลายของการทำมาหากิน จะเต้นในช่วงที่มีงานประเพณี (กินวอ) เต้นเพื่อเฉลิมฉลองในงานประเพณี และเป็นการกล่าวขอบคุณแขกที่มา ร่วมในงานพิธีกรรม อาจมาจากต่างหมู่บ้าน หรือต่างท้องถิ่น การเต้นจะคี จะเป็นการเต้นเป็นจังหวะตามเสียงกลอง (เงโซ) ฉิ่งฉาบ (แซ) และฆ้อง (โบลโโก) โดยจะมีท่าทางประกอบหลากหลายท่าอย่างพร้อมเพรียงกัน เช่น ท่าเกี่ยวข้าว ท่าตักข้าว และ ท่าตีข้าว เป็นต้น

การเต้นจะคีจะมีอีกหลากหลายท่า คือ ท่าสวีสติ ท่าขอบคุณ และยินดีต้อนรับ ก็จะมี อยู่ในตัว ท่าสวีสติ และยินดีต้อนรับ นั้นจะอยู่ในจังหวะเดียวกัน ช่วงปีใหม่ หรือกินวอ จะมีแขกจากบ้านอื่นมา

เที่ยว และชาวลาหู่จะมีการเต้นจะคี เพื่อเป็นการต้อนรับแขกที่มาร่วมในงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การละเล่นลูกข่าง (ค่อซื่อ) เป็นการละเล่นของชนเผ่าลาหู่ จะนิยมเล่นกันในช่วงปีใหม่ กินวอ ของลาหู่ ลูกข่างนั้นทำจากไม้เนื้อแข็ง วิธีการเล่น มีดังนี้ อย่งแรก ทำเชือกสำหรับเหยียงลูกข่าง แล้วมัดกับด้ามไม้ พอเสร็จก็ฟันลูกข่างแล้วโยนไปยังเป้าหมาย แล้วดึงเชือกคืนไวๆ ก็จะทำให้ลูกข่างหมุน และถ้าลูกข่างของเราไปโดนของคู่ต่อสู้ ถือว่าเราเป็นฝ่ายชนะ

การโยนผ้า (แซ่ปุกสื่อป่าตะเว) เป็นชนิดหนึ่งที่หนุ่ม สาว จะเล่นนิยมเล่นกันมาก แต่หนุ่ม สาว มักจะเล่นช่วงปีใหม่ หรือ กินวอ วิธีการเล่นก็จะมีการแบ่งฝ่ายเป็น 2 ฝ่ายหนุ่มๆ ก็จะอยู่ฝ่ายหนึ่ง และสาวๆ ก็จะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง แล้วมีกติกาว่าถ้าหนุ่มๆ โยนผ้าให้ฝ่ายสาวๆ แล้วสาวๆ รับไม่ได้และรับไม่ทันทำให้ตกสู่พื้น 3 ครั้งหรือ 3 ที แล้วแต่จะตั้งกติกาที่ที หรือก็ครั้งก็แล้วแต่ ที่จะตั้งกันเองในกลุ่ม จะมีการยึดสิ่งของต่างๆ เช่น สร้อย นาฬิกา ข้อมือ ฯลฯ จากฝ่ายที่แพ้มา แต่ก็คืนให้กันหลังจากเสร็จ - การกินวอกัน

การละเล่นเพื่อความสนุกสนาน : เรียกว่า ก่า เคอะ เว โดยมีอุปกรณ์ที่ใช้ คือ น่อ หรือ แคน โดยผู้ที่มีความชำนาญในเรื่องของแคน จะเป็นคนเป่าแล้วเดินเป็นการและ เพื่อเฉลิมฉลองในงาน ประเพณีให้เทวราช หรือ หง้อซา รับทราบ ว่า ถึงเวลา แล้วที่ชาวลาหู่จะเฉลิมฉลองให้กับท่าน และขอให้ท่านเทพเจ้าลงมาอวยพร ให้กับคนในชุมชนด้วย

ภาพที่ 2.4 ภาพการละเล่นหญิง-ชาย

ที่มา : https://nymanaw.files.wordpress.com/2013/09/awb_image231255516345

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.8 ศาสนา ความเชื่อและพิธีกรรม

มุเชอนับถือผี มีบรรพบุรุษและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นหลัก แต่ปัจจุบันก็มีการนับถือศาสนาพุทธหรือศาสนาคริสต์ มากขึ้น มีความเชื่อที่มีพิธีกรรมเข้ามาเกี่ยวข้องในการดำรงชีวิต การเกิด เจ็บ ตาย บุคคลที่มีอิทธิพลในหมู่บ้านมากที่สุด ได้แก่ พ่อครู หรือปู่จ้อง การตัดสินใจเรื่องสำคัญของหมู่บ้าน หัวหน้าหมู่บ้านและทุกคนจะต้องฟังความคิดเห็นของ พ่อครูเป็นหลัก ซึ่งหัวหน้าหมู่บ้านกับพ่อครูอาจจะเป็นคนเดียวกัน ที่เป็นผู้นำทางพิธีกรรมเป็นผู้ทำนายทายทัก รักษาอาการเจ็บป่วยด้วยสมุนไพรหรือภูมิปัญญาท้องถิ่น พื้นฐานความเชื่อของลาหู่จะนับถือพระเจ้า หรือ(อือซา) ชาวลาหู่มีความเชื่อเรื่อง ภูต ผี ขวัญ วิญญาณ ผสมผสานไปด้วยกัน

2.1.9 ความเชื่อเรื่องวิญญาณหรือขวัญ

วิญญาณ หรือขวัญ เป็นภาคจิตของร่างกาย คล้ายกับความเชื่อทางไสยศาสตร์ของคนไทย หากวิญญาณออกจากร่าง หรือถูกผีร้ายกระทำ เจ้าของร่างกายจะเจ็บป่วย ความเชื่อชาวลาหู่ ขวัญ วิญญาณ คือช่วงที่คนไม่ค่อยมีแรง ไม่สบายบ่อยๆ ครั้งนั้น ชาวลาหู่ก็จะไปหาโตโบ ซึ่งที่เป็นผู้นำทางศาสนา ทำพิธีไสยศาสตร์จุดเทียนแล้วสวด กล่าวตามวิธีโตโบ โตโบทำเสร็จพิธี และรู้ว่าจะต้องทำอะไร ซึ่งผู้ป่วยก็ถามว่า จะทำอย่างไร และจะต้องแก้ในด้านไหน แล้วโตโบก็จะตอบ และบอกตามจริงที่ได้ รับคำสั่ง จากเบื้องบนให้กับคนที่ไม่สบาย รับรู้ และให้กลับไปแก้ตามจริงที่โตโบบอก เช่น ช่วงนี้บุญมีไม่มากแล้วนะ และขวัญหาย วิญญาณไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วผู้ป่วยหรือผู้ไม่สบายก็ต้องรีบหาหมอผี ทำพิธีแก้สิ่งเหล่านี้ การทำพิธีมีดังนี้ พิธีเล็กๆ ทำพิธีหา บุญก็จะมีไก่ก็ได้ หมูก็ได้ พิธีเล็กๆ ก็ไก่ พิธีใหญ่ๆ ก็หมูได้ นำหมู - ไก่มาฆ่าเลี้ยงให้กับสมาชิกในหมู่บ้าน เพื่อที่จะขอยุคนในหมู่บ้าน และคนในหมู่บ้านก็ผูกข้อมือ และอวยพรให้กับคนไม่สบายคนๆ นั้น

ขวัญ ถ้าขวัญหายชาวลาหู่ก็จะมีวิธี เช่น ชาวลาหู่รู้ว่าขวัญหาย ก็จะหาไก่หนึ่งตัว เพื่อที่จะนำมาทำพิธีเรียกขวัญตามวิธีชาวลาหู่ ขวัญกลับมาหรือยังอย่างไรนั้นต้องฆ่าไก่ ตัวที่ทำพิธีแล้วก็มาทำ กินกันเอง ในกลุ่มหมอผี หรือผู้เฒ่าเพียงไม่กี่คนเท่านั้น พอกินเสร็จหมอผี หรือผู้เฒ่า ผู้แก่ก็จะดูที่กระดูกไก่ ก็จะรู้ว่าขวัญกลับมาหรือยัง ก็จะรู้ทันที

2.1.10 ความเชื่อเรื่องผี

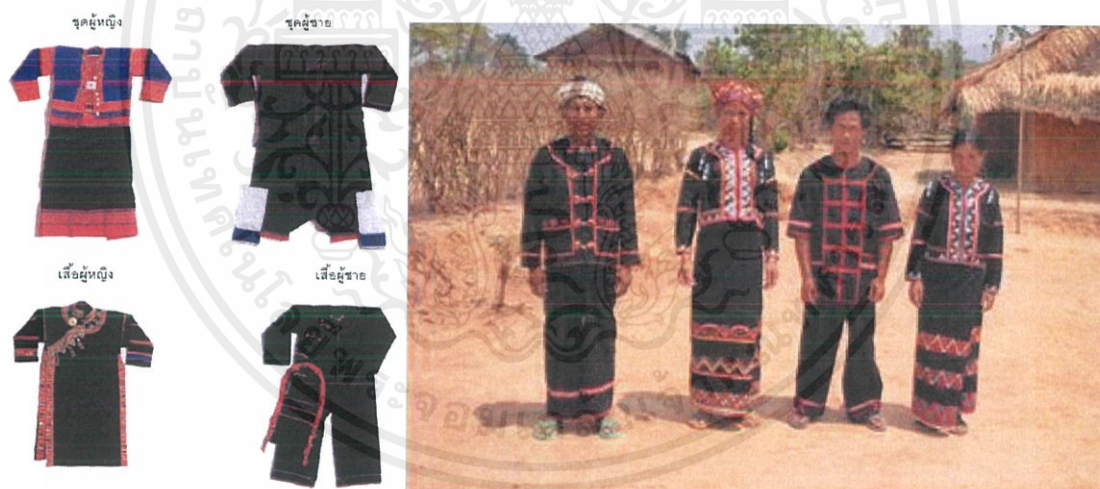
ดอยและผีอื่นๆ ที่อยู่นอกบ้าน ถือเป็นผีร้ายที่ให้โทษต่อคน ตัวอย่าง เช่น ผีบ้าน ผีเรือน ที่ชาวไทยเรียกว่าศาลพระภูมิ หรือเจ้าที่ในหมู่บ้านก็ช่วยคุ้มครองสมาชิก ในครอบครัวนั้นๆ เช่นกับชาวไทย พุทธ ผีป่า หรือเจ้าที่เจ้าทางในป่า เหมือนกันในเมื่อคนเข้าไปทำสิ่งไม่ดีให้กับสถานที่ๆ นั้น หรือที่ชาวไทยเรียกว่าลหู่ผีป่า ผีเขา หรือเจ้าป่า เจ้าเขา เจ้าที่ ที่แห่งนั้น มันก็จะทำคนคนนั้นมึนเป็นไป และถ้าคนคนนั้นรู้ตัวเองว่าได้กระทำผิดไว้ แล้วได้ไปลบหลู่ที่แห่งนั้น แล้วก็จะไปหาหมอผีมาแก้บน หรือทำพิธีตามความเชื่อชาวลาหู่เกี่ยวกับผี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 การแต่งกาย

ชาวลาคูในแต่กลุ่มมีเครื่องแต่งกายที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวในด้านสีสัน และผ้าของลาคูใช้ผ้าสีดำหรือผ้าสีฟ้าและสีแดง ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าลาคูกลุ่มใด และตกแต่งด้วยผ้าหลายสีเป็นลวดลายสวยงาม รูปแบบของเสื้อลาคูจึงแตกต่างกันไปตามกลุ่ม แต่ทุกกลุ่มจะนุ่งขึ้นเช่นเดียวกัน รูปแบบของเสื้อผู้หญิงจะเป็นเสื้อแขนยาวตัวสั้นแคเอว ตกแต่งด้วยผ้าหลากสีและเครื่องเงิน สำหรับเสื้อผ้าของผู้ชายลาคู ทั้งเสื้อและกางเกงจะใช้ผ้าสีดำและใช้ผ้าสีต่างๆ ลวดลายที่สวยงามเหมือนของผู้หญิง

ชาวลาคูในสมัยก่อนเวลาที่มีการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาจะมีการสวมใส่ชุดประจำเผ่าเสมอ แต่มาถึงปัจจุบัน การใส่ชุดประจำเผ่าในชนเผ่าลาคูเริ่มหาได้ยาก เนื่องจากการพัฒนาของสังคมเมืองทำให้ค่านิยมในการใส่เสื้อเปลี่ยนไป หันไปใส่เสื้อผ้าแบบทันสมัยใหม่ เช่นกางเกงยีนต์ เสื้อยีนต์ เป็นต้น เพราะจะมีการวางขายตามร้านทั่วไป ส่วนชุดชนเผ่าหาได้ยาก อีกรายอย่างสังคมไม่ยอมรับ เมื่อใส่ชุดชนเผ่าเข้าไปในเมือง กลับถูกมองเหมือนตัวประหลาดตัวหนึ่ง จึงทำให้เด็กรุ่นใหม่ไม่ชอบใส่ชุดประจำเผ่ากัน เพราะว่ายากคนในเมืองและ บางคนคิดว่าเขามีการพัฒนาพอที่จะแยกแยะออกว่า ควรใส่ช่วงเวลาไหนและไม่ควรใส่ช่วงเวลาไหน

ภาพที่ 2.5 ภาพเครื่องแต่งกายชาวลาคู

<http://www.royalprojectthailand.com/about>

2.2.1 การแต่งกายของผู้ชาย

ลักษณะการแต่งกายของผู้ชายคือสวมใส่เสื้อแขนยาวสีดำ ประดับด้วยเม็ดโลหะเงินและลายปักต่างๆ ส่วนกางเกงใช้สีดำ สีเขียว สีฟ้า เย็บปักด้วยมือที่สวยงาม

มุเซอแดง : จะสวมเสื้อสีดำ ผ่าอกกลาง กระดุมโลหะเงิน หรือกระดุมเปลือกหอย กางเกงเงินสีดำ หลวมๆ ยาวลงไปแค่เข่าหรือใต้เข่าเล็กน้อย

มุเซอดำ : จะสวมกางเกงขา กว้างสีดำ เสื้อสีน้ำเงินแขนยาวผ่าหน้าป้ายข้าง สั้นแค่นั้นเอว เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.1 การแต่งกายของผู้หญิง

ลักษณะการแต่งกายของผู้หญิงคือสวมใส่เสื้อแขนยาว สวมผ้าถุงยาวถึงข้อเท้า ตกแต่งด้วยแถบผ้าสีต่างๆ และมีเม็ดดอกไม้เนียบเล็กๆ เย็บติดเสื้อ และมีสวดลายต่างๆ แปะติดไว้ด้านหน้าและด้านหลังอย่างสวยงาม

มุเซอแดง: จะสวมเสื้อตัวสั้นสีดำ แขนยาว ผ่าอก ติดแถบผ้าสีแดงที่สาบเสื้อ รอบชายเสื้อและแขน ตกแต่งเสื้อด้วยกระดุมเงิน ส่วนผ้าซิ่นใช้สีดำเป็นพื้น มีลายสีต่างๆ สลับกันอยู่ที่เชิงผ้าโดยเน้นสีแดงเป็นหลัก

มุเซอดำ: จะแต่งกายด้วยเสื้อแขนยาว ตัวเสื้อยาวถึงครึ่งน่อง ผ่ากลางตลอดตัวขลิบชายเสื้อและ ตกแต่งตัวเสื้อด้วยผ้าสีขาว นุ่งกางเกงขาก๊วยสีดำ โปกศีระชะด้วยผ้าดำยาว และปล่อยชายผ้าห้อยไปข้างหลังยาวประมาณ 1 ฟุต ปัจจุบันใช้ผ้าเช็ดตัวโปกศีระชะแทน ใช้ผ้าสีดำพันแขน

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์หรือทรัพย์สินทางปัญญาของผู้แต่งหรือเผยแพร่โดยหน่วยงานราชการ
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.6 ภาพเครื่องแต่งกายชาวล่าหู่

<http://www.royalprojectthailand.com/about/kkd2355>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

แฟชั่นผู้ชายในยุคปัจจุบัน

3.1 ประวัติของแฟชั่น

แฟชั่นหรือสมัยนิยม (อังกฤษ: fashion) ราชบัณฑิตยสถาน นิยามว่า “สมัยนิยม, แบบหรือวิธีการที่นิยมกันทั่วไปในชั่วระยะเวลาหนึ่ง.” เป็นการยอมรับจนเกิดเป็นค่านิยม มีกระบวนการเกิดภาษาใหม่ ซึ่งเป็นช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น

เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มเป็น 1 ในปัจจัย 4 ที่มนุษย์ต้องการในการดำรงชีวิตเพื่อปกปิดร่างกายและให้ความอบอุ่น ความเจริญของมนุษย์ทำให้เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย เสื้อผ้ายังบ่งบอกถึงลักษณะของผู้สวมใส่ได้ด้วย เช่น ฐานะ, เชื้อชาติ, ฯลฯ

การพัฒนาของแฟชั่นในแต่ละยุคสมัยแตกต่างกันมาก ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆอย่าง เช่น การเมือง เศรษฐกิจ ภูมิอากาศ ฯลฯ ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 แฟชั่นโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยเฉพาะปี ค.ศ. 1920 - 1930 หรือเรียกว่ายุค แฟลปเปอร์ (Flapper) ผู้หญิงสวมกระโปรงสั้นเป็นครั้งแรก และหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ผู้หญิงต้องออกจากบ้านเพื่อทำงานหาเลี้ยงชีพ ดังนั้นเสื้อผ้าที่สวมใส่ย่อมเปลี่ยนไปเพื่อเอื้อประโยชน์ในผู้สวมใส่มากขึ้น กางเกงจึงเป็นที่นิยม ตั้งแต่ยุคแฟลปเปอร์เป็นต้นมา แฟชั่นของโลกได้ก้าวเข้าสู่ความเป็นสากล เพราะการติดต่อสื่อสารของโลกตะวันตกและตะวันออกเป็นได้เปิดกว้างมากขึ้น มีการไปมาหาสู่กัน แฟชั่นของโลกตะวันตกจึงเข้ามามีบทบาทกับโลกตะวันออก เช่น คนไทยรณรงค์ให้สวมหมวก หรือ ผู้หญิงไทยเลิกสวมโจงกะเบน เพื่อความเป็นสากล

ลักษณะหรือแบบแผนของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของแต่ละยุคสมัย เรียกว่า สไตล์ (Style) แต่ละคนมีสไตล์การแต่งตัวไม่เหมือนกัน เช่น บางคนชอบแต่งตัวสไตล์ พังก์ (Punk) หรือเด็กสาวๆชอบสไตล์เซ็กซี่ ที่ฝรั่งเรียกว่า ราซี (Racy or Provocative) ส่วนคำว่า เทรนด์ (Trend) คือ แฟชั่นล่าสุดที่กำลังเป็นที่นิยม

สไตล์การแต่งตัวสามารถจำแนกได้เป็นประเภทนับไม่ถ้วน ต่อไปนี้เป็นสไตล์เด่นๆ หลักๆ ที่เป็นที่ยอมรับในอดีตจนถึงปัจจุบัน บางสไตล์ถือว่าล้าสมัยไปแล้วในปัจจุบัน บางสไตล์ถือว่าเป็นคลาสสิก เพราะแต่งเมื่อไร ก็ไม่ถูกมองว่าเซ็กซี่หรือตกรุ่น อย่างไรก็ตามยังมีบางสไตล์ที่เคยล้าสมัยไปแล้วอาจเวียนกลับมาเทรนด์อีกครั้ง

3.2 อุตสาหกรรมแฟชั่น

อุตสาหกรรมแฟชั่นนั้นเป็นสิ่งที่เริ่มขึ้นในแฟชั่นเสื้อผ้ายุคใหม่ โดยช่วงก่อนปี พ.ศ. 2500 การตัดเย็บเสื้อผ้าแฟชั่นส่วนใหญ่ยังเป็นการสั่งตัดโดยแต่ละบุคคล ตัดเย็บโดยช่างตัดเสื้อ แต่หลังจากนั้นเมื่อเริ่มมีเครื่องจักรเข้ามาเกี่ยวข้องในการตัดเย็บ หรือ จักรเย็บผ้า และมีโลกเข้าสู่ระบบทุนนิยม มีห้างสรรพสินค้า มีการผลิตเสื้อผ้าออกมาในรูปแบบจำนวนมาก ขนาดเดียวกัน ราคาเดียวกัน ทำให้อุตสาหกรรมแฟชั่นเริ่มต้นอย่างแท้จริง อีกทั้งอุตสาหกรรมแฟชั่นยังได้รับอิทธิพลจาก การสื่อสารที่มีการพัฒนาขึ้นพร้อมๆกัน ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่อวิทยุ โทรทัศน์ จนถึงยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของอินเทอร์เน็ต อย่างไรก็ตามในยุคเริ่มแรกของ อุตสาหกรรมแฟชั่นนั้นเริ่มที่ฝั่งยุโรป ต่อมาที่ฝั่งอเมริกา จนมาถึงยุคปัจจุบันอุตสาหกรรมแฟชั่นนั้นเป็นออกแบบในประเทศใดประเทศหนึ่ง แต่การผลิตและจำหน่าย นั้นทำในอีกประเทศหนึ่ง เช่น แฟชั่นที่ผลิตโดยบริษัทแฟชั่นในสหรัฐอเมริกา ออกแบบในประเทศ แต่ผลิตในจีนหรือเวียดนามหรือ ศรีลังกาแล้วนำกลับมาในประเทศและกระจายขายสินค้าทั่วโลกอีกครั้ง

3.3 แฟชั่นผู้ชายที่กำลังฮิตในยุค2018 (ที่มาจากแหล่งข้อมูลเว็บkapook.com)

3.3.1 เสื้อฮาวาย กลายเป็นแฟชั่นสุดฮิตที่ใส่กันทั่วบ้านทั่วเมืองเลย สำหรับ เสื้อฮาวาย (Hawaiian Shirt, Aloha Shirt) เสื้อเชิ้ตสีฉูดฉาดลายสดใส ให้อารมณ์ขิล ๆ อะโลฮาเหมือนอยู่ทะเล จะหยิบมาใส่ตัวเดียว หรือใส่เป็นเสื้อคลุมก็ดูเท่ทั้งนั้น เก๋itudonใจวัยรุ่นขนาดนี้ จะไม่ฮิตได้อย่างไร

ภาพที่ 3.1 ภาพแฟชั่นเสื้อฮาวาย

<http://www.kapook.com/about/kk5>

3.3.2 แฟชั่นแนวสปอร์ต ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าแฟชั่นแนวสปอร์ต อย่างเสื้อวอร์ม กางเกงวอร์ม เสื้อแจ็คเก็ตกีฬา และกางเกงจ็อกเกอร์แพนท์ เป็นอีกหนึ่งเทรนด์ที่กำลังได้รับความนิยมทั้งในบ้านเราและในต่างประเทศ เพราะเป็นสไตล์ที่ดูเท่เหมาะกับผู้ชายยุคใหม่มาก ๆ ซึ่งแบรนด์เสื้อผ้างต่าง ๆ ก็พากันปล่อยเสื้อผ้าแนวนี้ออกมาอย่างไม่ขาดสาย ตอกย้ำความแรงพร้อมบอกว่าเทรนด์นี้ยังไม่หนีหายไปไหนแน่นอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.3 กางเกงยีนส์ขาด พอกลับมาฮิตแล้วก็ไม่เคยหลุดเทรนด์อีกเลย สำหรับ กางเกงยีนส์ขาด แฟชั่นสุดเพี้ยวที่เปลี่ยนผู้ชายจืดชืดให้เป็นหนุ่มมาดเซอร์ได้ในพริบตา จะจับคู่ใส่กับเสื้อหรือรองเท้า แนวไหนก็ดูดีมีสไตล์ทั้งนั้น เป็นแฟชั่นที่ผู้ชายทุกคนคู่ควร เตรียมหามาติดตู้ไว้ได้เลยจะได้ไม่ตกเทรนด์

3.3.4 เสื้อ Long Fit กับ Oversize ความจริง เสื้อยาวกว่าปกติ (Long Fit) กับเสื้อที่มีสัดส่วนใหญ่กว่าปกติ (Oversize) ถูกผลิตมานานหลายปีแล้ว แต่คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับเพราะมันแปลกแหวกแนวเกินไป ทำให้มันไม่ได้รับความนิยมสักที จนกระทั่งถูกเหล่าคนดังระดับโลกที่ชอบแต่งตัวแนว ๆ หยิบมาใส่บ่อยครั้งเข้า ทำให้อยู่ดี ๆ เสื้อสไตล์นี้ก็กลายเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นในทันที บอกเลยว่าตอนนี้มาแรงจนจุดไม่อยู่เลยละ

ภาพที่ 3.2 ภาพแฟชั่นเสื้อ OVERSIZE

<http://www.kapook.com/about/kk5>

3.3.5 กระเป๋าคาดเอวและคานคอกกระเป๋าคาดเอว หรือ กระเป๋าคาดหน้าอก ก็เป็นอีกไอเทมที่กำลังได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะนอกจากจะเอาไว้ใส่สัมภาระนู่นนี่นั่นแล้ว เดี่ยวนี้มีดีไซน์เท่ ๆ ออกมามากมาย เตรียมหามาติดตู้ไว้ได้เลยกระแสนี้มาแน่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การออกแบบลวดลายผ้า

4.1 ชนิดของผ้า

ขั้นแรกต้องรู้จักก่อนว่าผ้าที่พบในเสื้อผ้าบ่อยๆ แยกเป็น 2 ชนิดใหญ่ๆ ตามรูปแบบการทอคือ

- เพลนวีฟ หรือการทอขัดแบบปกติ ผ้าแบบนี้เนื้อจะหยาบกว่าและค่อนข้างดูแข็งเป็นทรง (นอกจากถ้าบาง) ยับแล้วเป็นรอยชัดเจน

- ทวิลวีฟ คือทอแบบเป็นชั้นบันได จะเห็นเป็นลายแพนง ผ้าแบบนี้จะมีผิวสัมผัสที่เนียนกว่า ทิ้งตัวมากกว่าเพลนวีฟ และคืนตัวทำให้ยับน้อยกว่าด้วยครับ และวัสดุเส้นใยที่นิยมใช้กันคือ

- Cotton หรือฝ้าย เป็นวัสดุธรรมชาติ มีคุณสมบัติ ใสบายในอากาศร้อนและใส่ง่ายในอากาศเย็น ดูดน้ำค่อนข้างมากทำให้ซับเหงื่อได้ดีแต่แห้งเร็วเมื่อมีอากาศถ่ายเทเพียงพอ ถ้าอากาศชื้นหรือการไหลผ่านไม่พอมันจะชื้นและไม่ยอมแห้งครับ

- Polyester....โพลีเอสเตอร์ เป็นเส้นใยสังเคราะห์ มีคุณสมบัติ เบา ดูดน้ำน้อยกว่าฝ้าย ทำให้มันไม่ค่อยซับเหงื่อเท่าไร แต่ก็แลกมาด้วยความที่มันแห้งเร็วกว่ามาก สามารถกันลมหรือฝนเบาๆ ได้เมื่อทอแน่นๆ

ที่นี้มันก็ขึ้นอยู่กับว่าจะเอาเส้นใยชนิดไหนไปทอแบบไหนเป็นผ้าอะไร และถ้าผสมเส้นใยต่างชนิดเข้าด้วยกันก็จะได้คุณสมบัติของทั้ง 2 อย่าง จะได้อันไหนมากน้อยก็ขึ้นอยู่กับว่าใช้อะไรกี่ %

4.2 ชนิดของผ้าที่นิยมตัดเย็บเสื้อผ้า

- Poplin ผ้าป๊อปลิน เป็นผ้าเพลนวีฟ ใช้ทำเสื้อและกางเกง เนื้อผ้าจะเห็นมีลายขวางเป็นเส้นเล็กๆ

- Broad ผ้าบรอด เป็นผ้าเพลนวีฟ เนื้อแน่น พบในเสื้อเชิ้ตทำงานและลำลอง (ลองไปดูเนื้อผ้าที่ Uniqlo ก็ได้)

- Canvas ผ้าแคนวาส เป็นผ้าเพลนวีฟ เนื้อคล้ายกับป๊อปลินแต่มักจะหยาบกว่า ทนทานกว่า พบใช้ทำกางเกงที่...ความทนทานและใช้งานสมบุกสมบัน

- Oxford ผ้าอ็อกซ์ฟอร์ด เป็นผ้าเพลนวีฟ ใช้ตัดเสื้อเชิ้ต เนื้อผ้าจะทอด้วยด้าย 2 สี มักเป็นสี แดง ดำ ฟ้ำ น้ำเงิน ตัดกับสีขาวผ้าอ็อกซ์ฟอร์ดถูกสร้างขึ้นมาในศตวรรษที่ 19 และตั้งชื่อตามมหาวิทยาลัยชื่อดังของอังกฤษ ผ้าอ็อกซ์ฟอร์ดเป็นผ้าเนื้อปานกลางถึงหนา ถูกทอขึ้นมาด้วยเทคนิคที่เรียกว่า basket weave โดยการสานด้ายเส้นใหญ่เหนือด้ายเส้นเล็กสองเส้นแล้วจึงลอดด้ายเส้นเล็กหนึ่งเส้นทำวนไปอย่างนี้เรื่อยๆ ด้ายบางส่วนของผ้าอ็อกซ์ฟอร์ดจะไม่ถูกย้อมซึ่งทำให้เห็นลวดลาย

เฉพาะตัวบนเนื้อผ้า ผ้าอ็อกซ์ฟอร์ดเป็นที่นิยมมากเพราะสามารถใส่ได้ทั้งแบบลำลองหรือไปทำงาน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อผ้าที่รีดง่ายและยับค่อนข้างยากจึงเหมาะกับหนุ่มๆที่...ดูดีตลอดเวลา ด้วยเนื้อผ้าที่ใส่สบายและระบายอากาศได้ดีทำให้เหมาะกับการใส่ในเมืองร้อนอย่างบ้านเรา ใส่สบายขนาดที่นักกีฬาโพลอสสมัยก่อนใส่ลงแข่งขันก่อนที่จะมีการคิดค้นเสื้อโปโลขึ้นมา ผ้าอ็อกซ์ฟอร์ดนี้ยิ่งซักยิ่งนุ่มแต่ต้องระวังเสื้อไปเกี่ยวอะไรแหลมๆเพราะผ้าที่ทอแบบ basket weave จะค่อนข้างขางกว่าผ้าชนิดอื่น

- Cambric ผ้าเคมบริค เป็นผ้าเพลนวีฟ ใช้ตัดเสื้อเชิ้ตแชมเบรย์ (Chambray) เนื้อผ้าคล้ายอ็อกซ์ฟอร์ด สีมักจะออกเทาๆ น้อย...สีด้ายจะไม่ตัดกันขัดเท่าอ็อกซ์ฟอร์ด

- Gabardine กาบาร์ดีน เป็นผ้าทวิลวีฟ เนื้อแน่น ทนทาน นุ่มและทิ้งตัวกว่าเดนิม เนื้อผ้าจะเป็นลายแยงข้างหนึ่งและอีกข้างจะไม่มี เป็นสำหรับในไทยแล้วพบได้บ่อยคือ กางเกง เสื้อนอก และชุดสูท

ภาพที่ 4..1 ภาพแฟชั่นเสื้อผ้ายุคปัจจุบัน

<https://men.kapook.com/view185700.html>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.2 ภาพแฟชั่นเสื้อผ้าในอดีต

<https://men.kapook.com/view185700.html>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 การออกแบบลวดลายผ้า

เป็นการผสมผสานกัน ระหว่าง เทคนิคการผลิต และ ความคิดสร้างสรรค์ ให้ตรงกับ ความต้องการ ของผู้บริโภค

การออกแบบสิ่งทอ เริ่มต้นจากการพิจารณาวัตถุดิบ อันได้แก่ เส้นใย เส้นด้าย ผ้า และการตกแต่ง การปฏิบัติงานแต่ละขั้นตอน ต้องมีผู้เชี่ยวชาญแต่ละอย่างช่วยกัน แม้กระทั่ง การจัดจำหน่าย ก็ต้องมี ผู้ชำนาญ อยู่ด้วย เพื่อให้สิ่งทอนั้นๆ เป็นที่ต้องการ ของผู้บริโภค

ผ้าแต่ละชนิด มีประโยชน์ใช้สอยแตกต่างกัน ผู้บริโภคสามารถเลือกซื้อ ตาม วัตถุประสงค์ ที่จะนำไปใช้งาน การเลือกซื้อ และพิจารณาทั้ง คุณสมบัติของผ้า ความสวยงาม เหมาะสม กับประโยชน์ใช้สอย และกำลังซื้อ

ในปัจจุบัน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

ลวดลายที่เกิดจากสี การใช้สีทำ ลวดลาย บนผืนผ้า แม้จะเป็นสีขาว บนสีขาว ก็ยังเห็น ลวดลายได้ชัดเจน หาก ลวดลาย นั้นหลุดไป ผ้าก็ยังคงเป็น ผืนผ้าอยู่ และใช้ประโยชน์ได้ เรียก ลวดลาย ประเภทนี้ว่า ลวดลายตกแต่ง (Decorative design) เกิดจากการย้อม และพิมพ์พลิกแพลง แบบต่างๆ จึงปรากฏ มีผ้านับพันชนิด จำหน่ายโดยทั่วไป

ลวดลายที่เกิดจากการขัดกันของเส้นด้าย ทำให้รูปแบบต่างกัน บนผืนผ้าหากดึงเอาเส้นด้าย ที่เป็น ลวดลายออก ลายผ้า บริเวณนั้น เสื่อมสภาพไป ใช้ประโยชน์ไม่ได้ เรียกว่าลวดลายโครงสร้าง (Structural) ซึ่งเกิดจาก การทอ การถักนิต หรือการทำ ผ้าลูกไม้ บางวิธี ลวดลายตกแต่ง นั้น โดยเนื้อแท้ ตัวของมันเองมีไว้สวย แต่เป็นการตกแต่งไว้สวย ต้องการเนื้อที่ สำหรับตกแต่ง เลือกลักษณะของ ลวดลาย เช่น เส้น รูป บางทีก็รวมสีด้วย ทำให้น่าดู จัดวางอย่างมีระเบียบ เหมาะสม กับวัสดุ ที่ต้องการผลิต

ภาพที่ 4.3 ภาพแฟชั่นเสื้อผ้ายุคปัจจุบัน

<https://men.kapook.com/view185700.html>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

การวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น

5.1 Concept Brand

แบรนด์เสื้อผ้าที่มีชื่อว่า LAWHO หรืออ่านเป็นภาษาไทยว่า ลาวู ซึ่ง ฟ้องเสียงมาจาก ลานู ไอเดียหลักของการทำแบรนด์คือ ภาพประกอบของวิถีชีวิตวัฒนธรรมความเชื่อของชาวลานู นำมาใส่บนผ้า มีทั้งเป็นภาพประกอบ และเป็นแพทเทิลซ้ำๆ เอา element เดิม ทั้งท้องฟ้า ลวดลาย ของดอกไม้ นำมาวาดใหม่ แต่ยังใช้เค้าโครงเดิม สีที่ใกล้เคียงกับอารมณ์ของการแต่งกายของชาวลานู นำมาตัดเย็บใหม่ในรูปแบบที่ทันสมัยมากขึ้น

5.1.1 ภาพลักษณ์ของแบรนด์

ภาพลักษณ์ของแบรนด์ประกอบด้วยคีย์เวิร์ดหลักสามคำคือ เรียบง่าย หรุกราสะดวกสบาย เพื่อให้แบรนด์เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น

5.1.2 กลุ่มเป้าหมาย

ผู้ชายที่ชื่นชอบการแต่งตัว หรือไม่จำเป็นต้องเป็นเพศใดก็สามารถใส่ได้หมด อายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป

5.2 แนวทางการออกแบบ

5.2.1 แนวทางการออกแบบลายที่ 1

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจาก ลวดลายดอกไม้ และแพทเทิลของเดิมที่ชาวลานูมีอยู่ในเสื้อผ้าอันเดิมของเขา

ภาพที่ 5.1 ภาพเสื้อผ้าของชาวลานู

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2.2 แนวทางทางการออกแบบลายที่ 2

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจาก เครื่องดนตรีและการละเล่นของชาวลาหู่เอง ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีประจำของชนเผ่า

ภาพที่ 5.2 ภาพชายลาหู่กำลังเล่นเครื่องดนตรี
<http://lahu.hilltribe.org/thai/>

5.2.3 แนวทางทางการออกแบบลายที่ 3

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจากสัตว์ที่ชาวลาหู่เชื่อว่าชาวนั้นก็คือนกที่อาศัยอยู่แถบบริเวณนั้น นั่นเอง

5.2.4 แนวทางทางการออกแบบลายที่ 4

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจากความเชื่อเรื่องจิตวิญญาณ ดอกไม้ที่พวกเขาปลูกเพื่อทำการค้า ห้างผิบรรพบุรุษที่มีอยู่ในบ้าน

5.2.5 แนวทางทางการออกแบบลายที่ 5

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจากอดีตที่ชาวลาหู่เคยเป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่ และได้อพยพมาก่อนถึงประเทศในปัจจุบันโดยใช้ element ส่วนประกอบจากแพทเทิลเดิมของเสื้อผ้าตัวเก่าของพวกเขาอีกด้วย

ภาพที่ 5.3 ภาพชายลาหู่กำลังเล่นเครื่องดนตรี
<http://lahu.hilltribe.org/thai/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3 ขอบเขตของงาน

5.3.1 สัญลักษณ์แบรนด์

5.3.2 Packaging

1 กล่องใส่เสื้อผ้า

2 ถุงใส่กล่อง

5.3.3 เสื้อผ้าผู้ชาย 5 ชุด มีทั้งหมด 5 แบบด้วยกัน

5.3.4 กระเป๋าผ้า กระเป๋าใส่ของแบบถือข้าง กระเป๋าสะพายข้าง

5.3.5 หนังสือ PHOTOBOOK

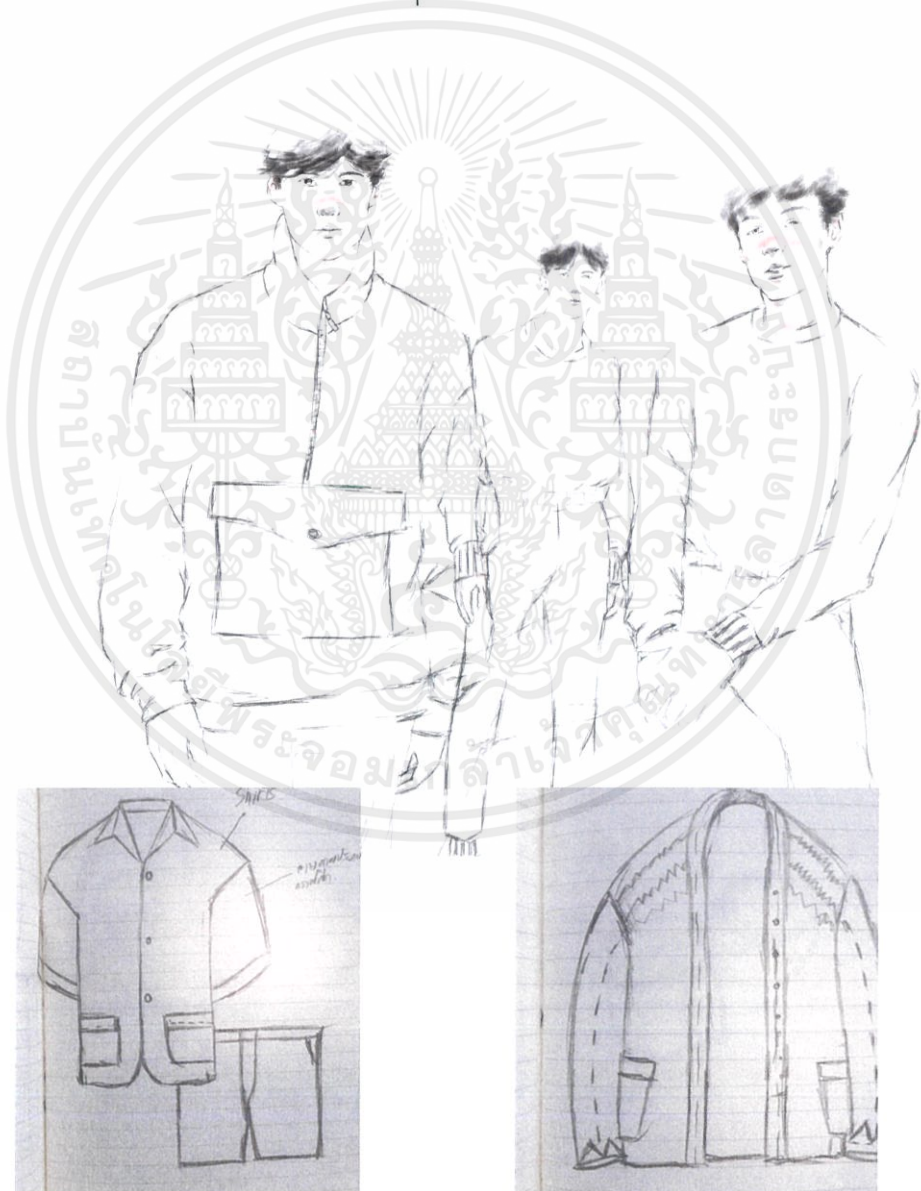
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

การออกแบบและพัฒนาแบบร่าง

6.1 การออกแบบ

จากการวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น จะมีการออกแบบทั้งหมด ห้าแบบ และมีการออกแบบตัวแพทเทิลเสื้อผ้าด้วย รวมถึงกระเป๋าอื่นๆทั้งหมดในงาน

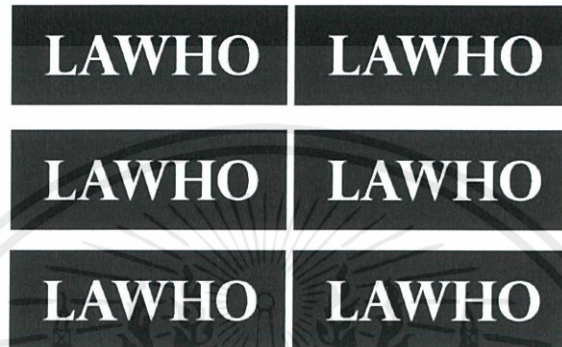
ภาพที่ 6.1 ภาพแบบร่างเสื้อผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.2 Logo

เริ่มต้นพัฒนา Logo จากชื่อของแบรนด์โดยมีตัวอักษรที่อ่านง่าย เห็นชัด เรียบแต่หรูหรา สามารถวางบนผ้าแล้วเห็นได้ชัดในชุดที่ออกแบบ

6.2.1 Sketch Logo

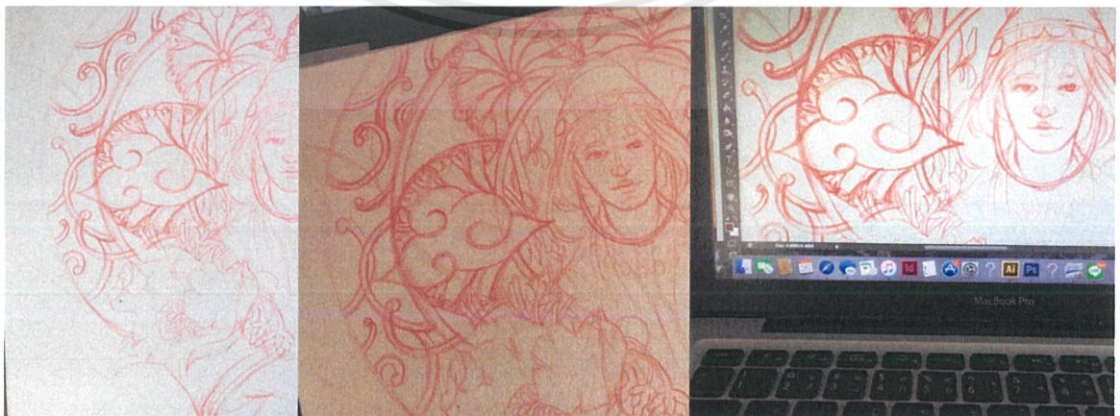

LAWHO

ภาพที่ 6.2 ภาพแบบร่างโลโก้

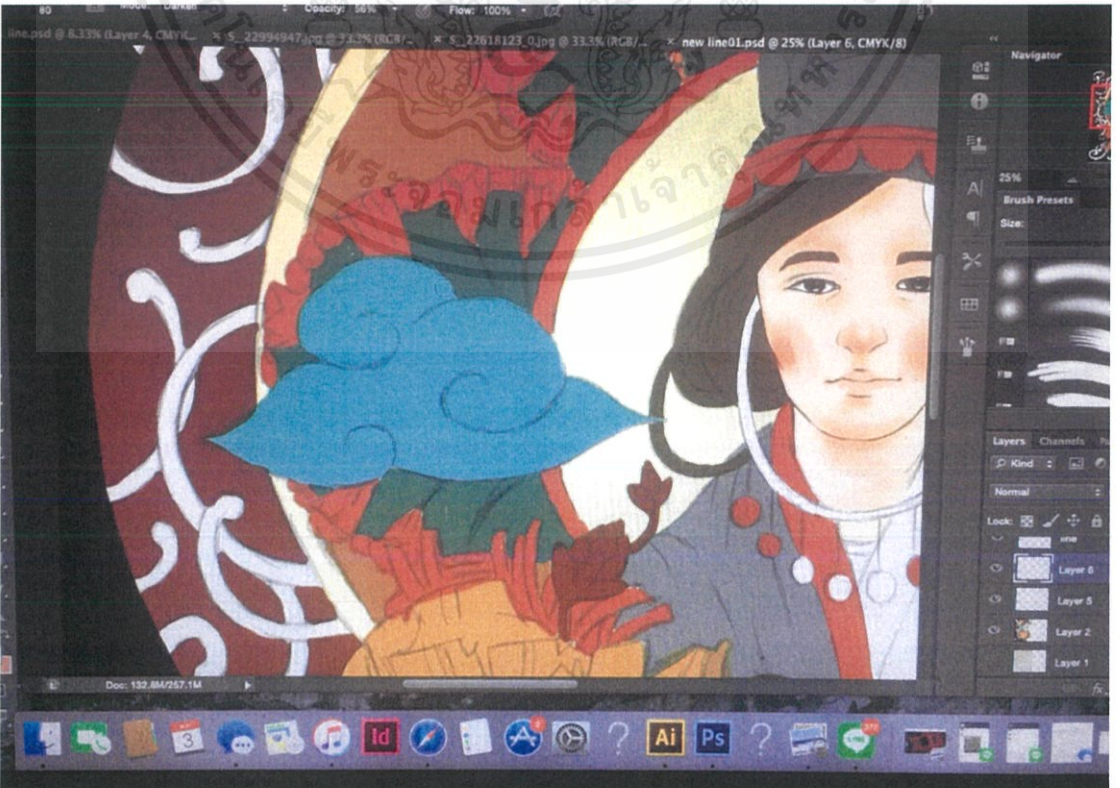
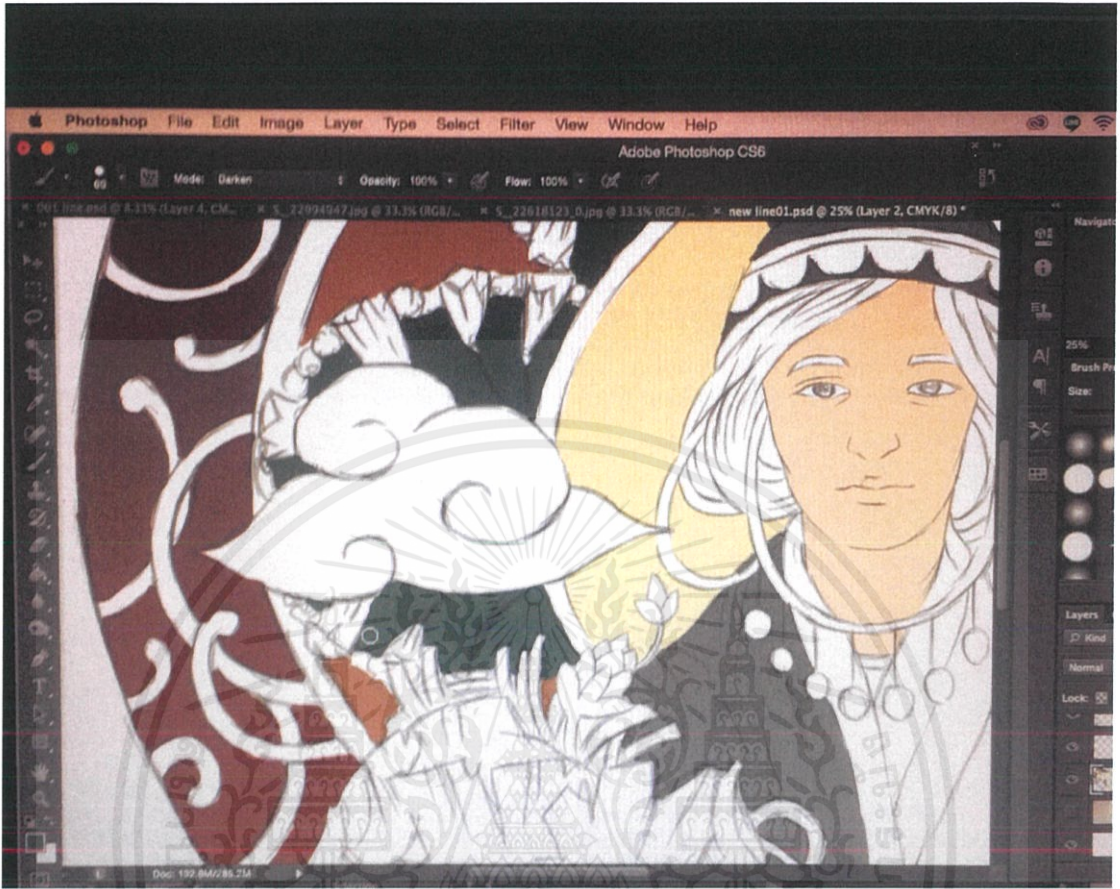
6.3 ภาพประกอบลายที่ 1

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจาก ลวดลายดอกไม้ และแพทเทิลของเดิม ที่ชาวลาหู่มีอยู่ในเสื้อผ้าอันเดิมของเขา

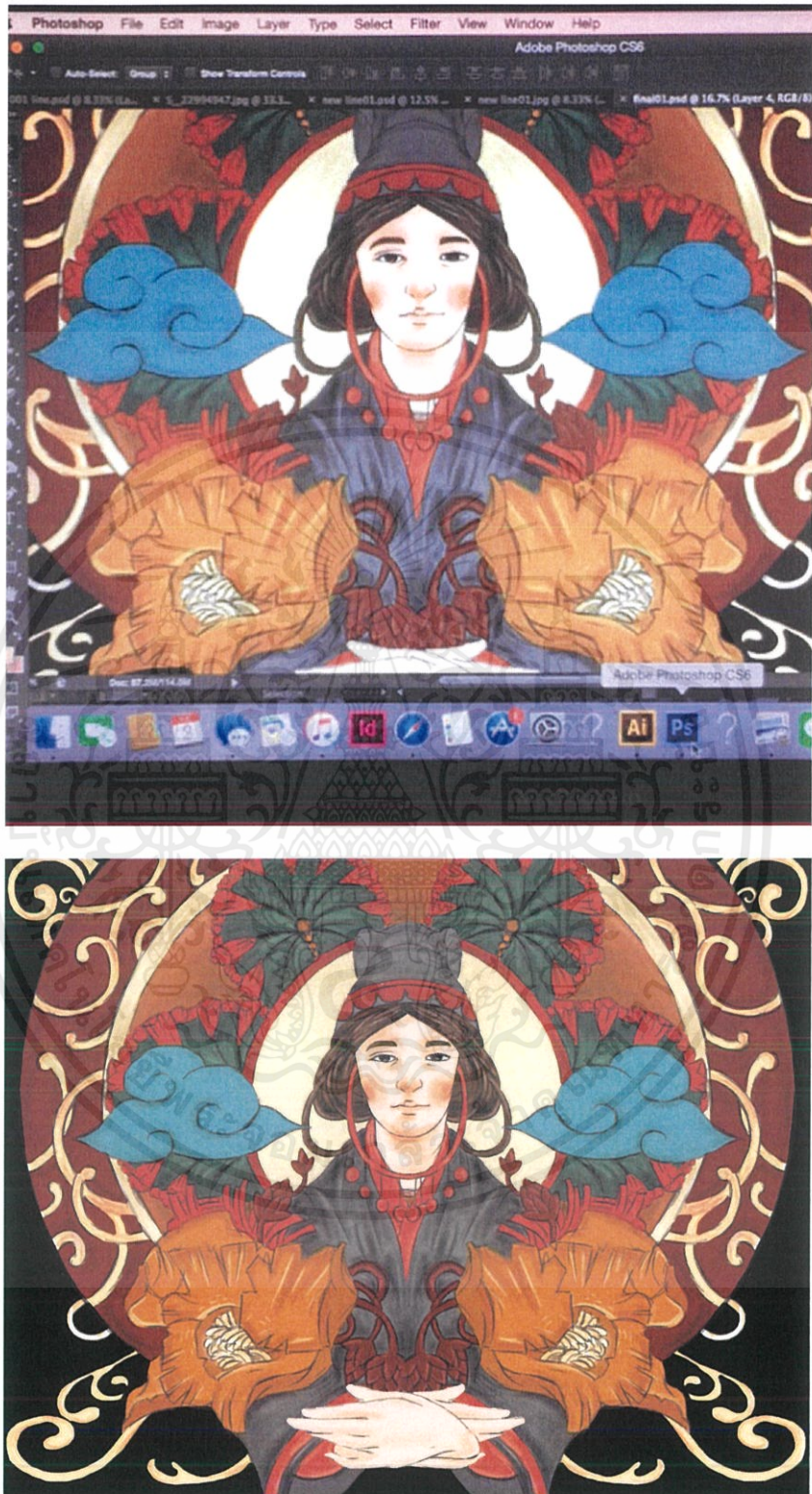

ภาพที่ 6.3 ภาพแบบร่างภาพประกอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารแนบเอกสารทั้งสองฉบับหรือการแจ้งในหอการค้าเท่านั้น เมื่อผู้ดูแลเห็นแจ้งไปยังเจ้าหน้าที่
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.4 ภาพแบบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.5 ภาพแบบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

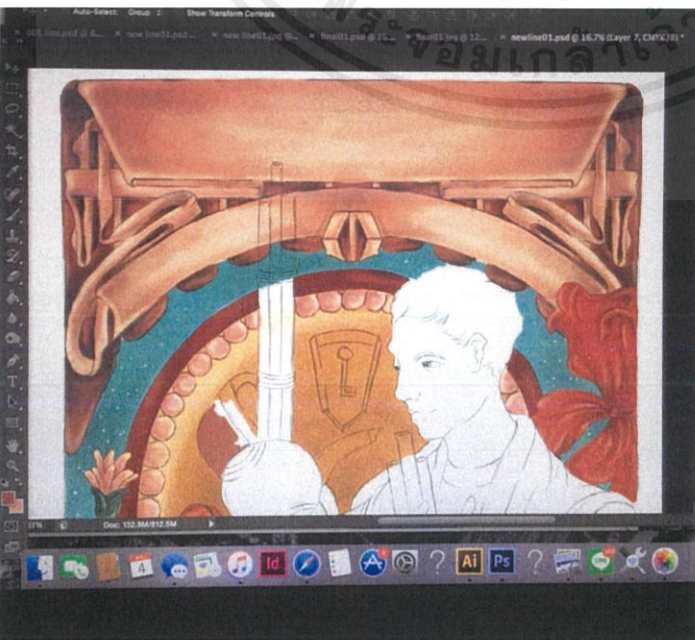

ภาพที่ 6.6 ภาพแบบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

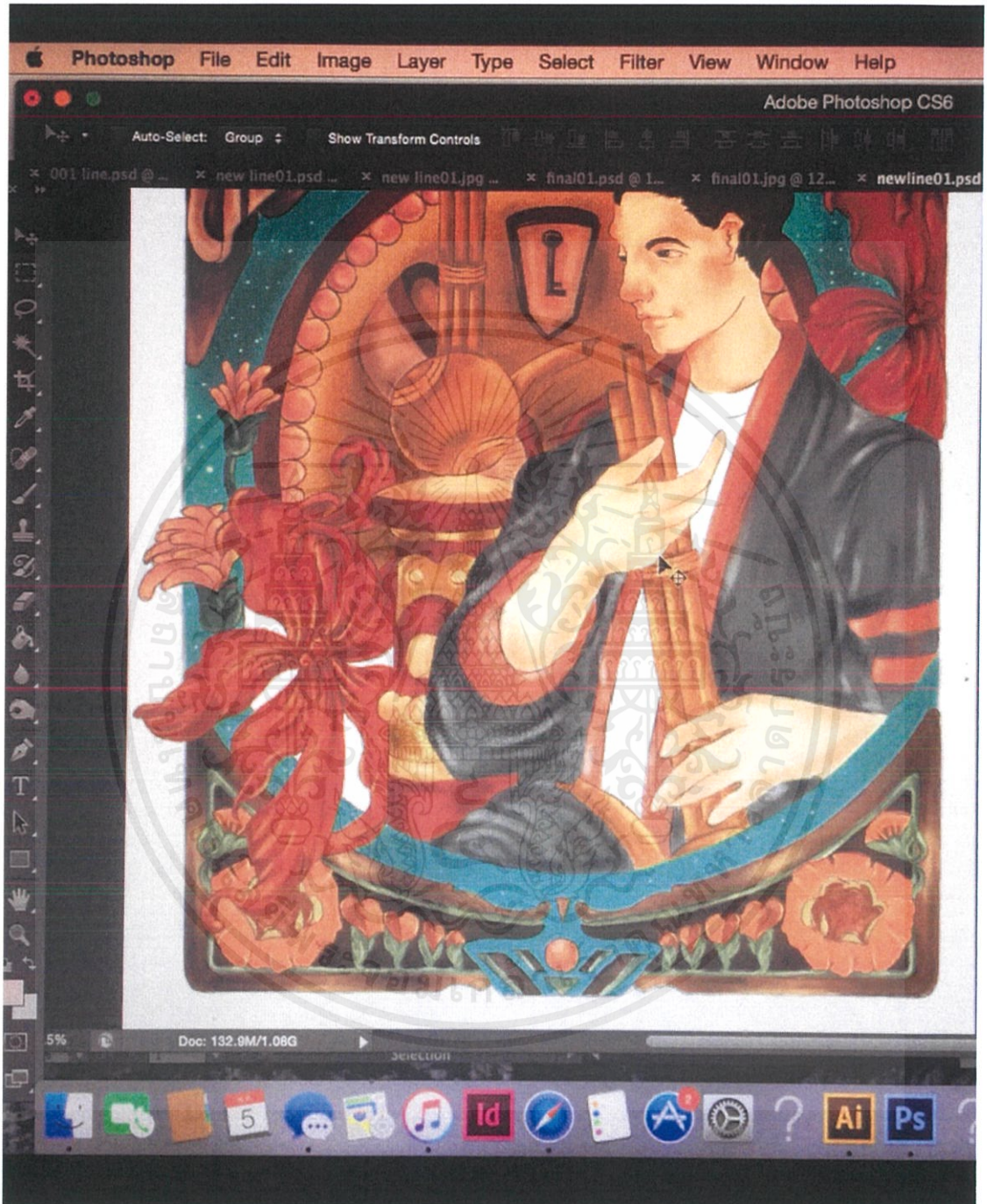
6.4 ภาพประกอบลายที่ 2

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจาก เครื่องดนตรีและการละเล่นของชาวลำหู่เอง ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีประจำของชนเผ่า

ภาพที่ 6.7 ภาพประกอบแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์การเชิงในเพื่อการศึกษาเท่านั้น อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

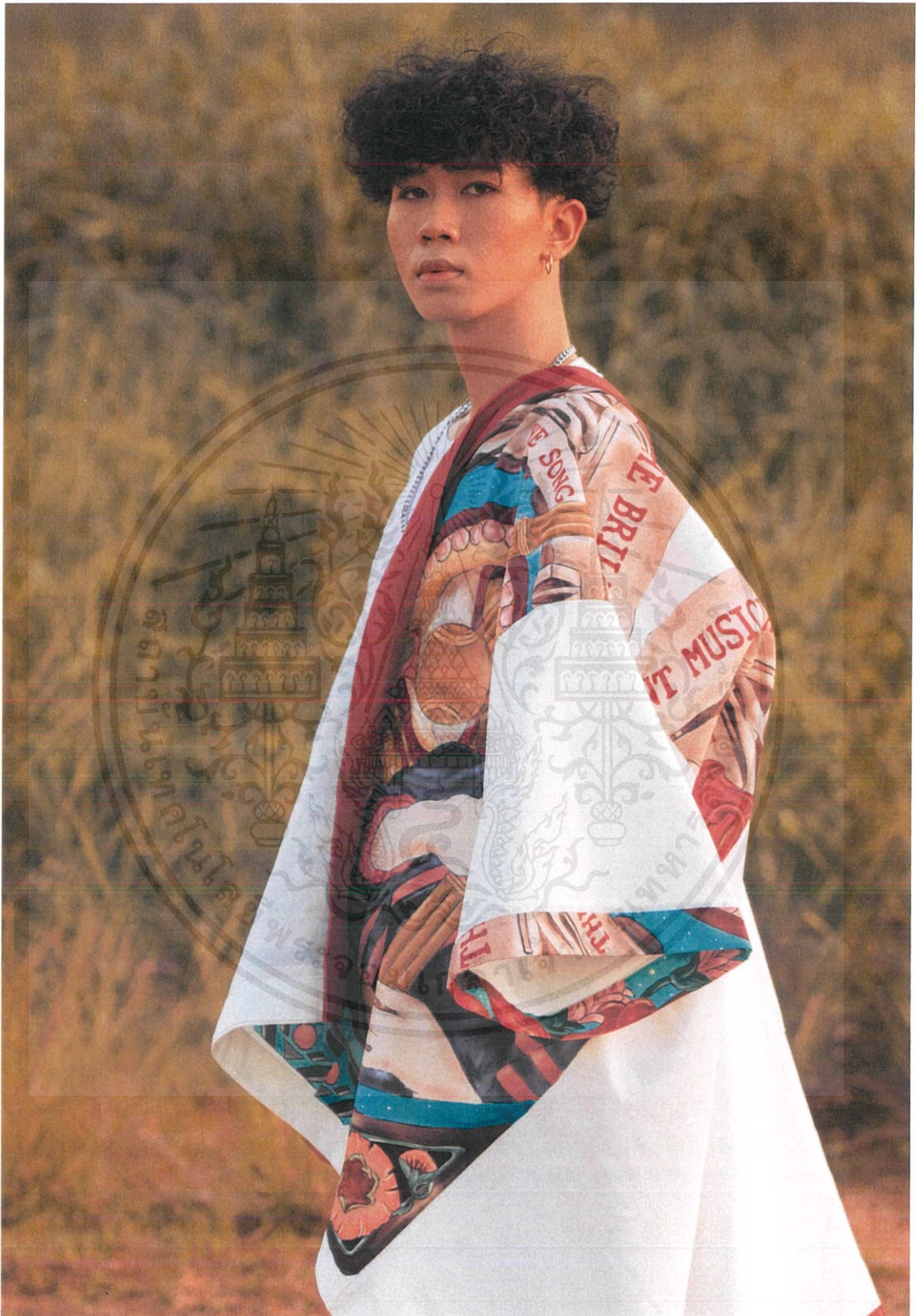
ภาพที่ 6.8 ภาพประกอบแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.9 ภาพประกอบแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.9 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.10 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

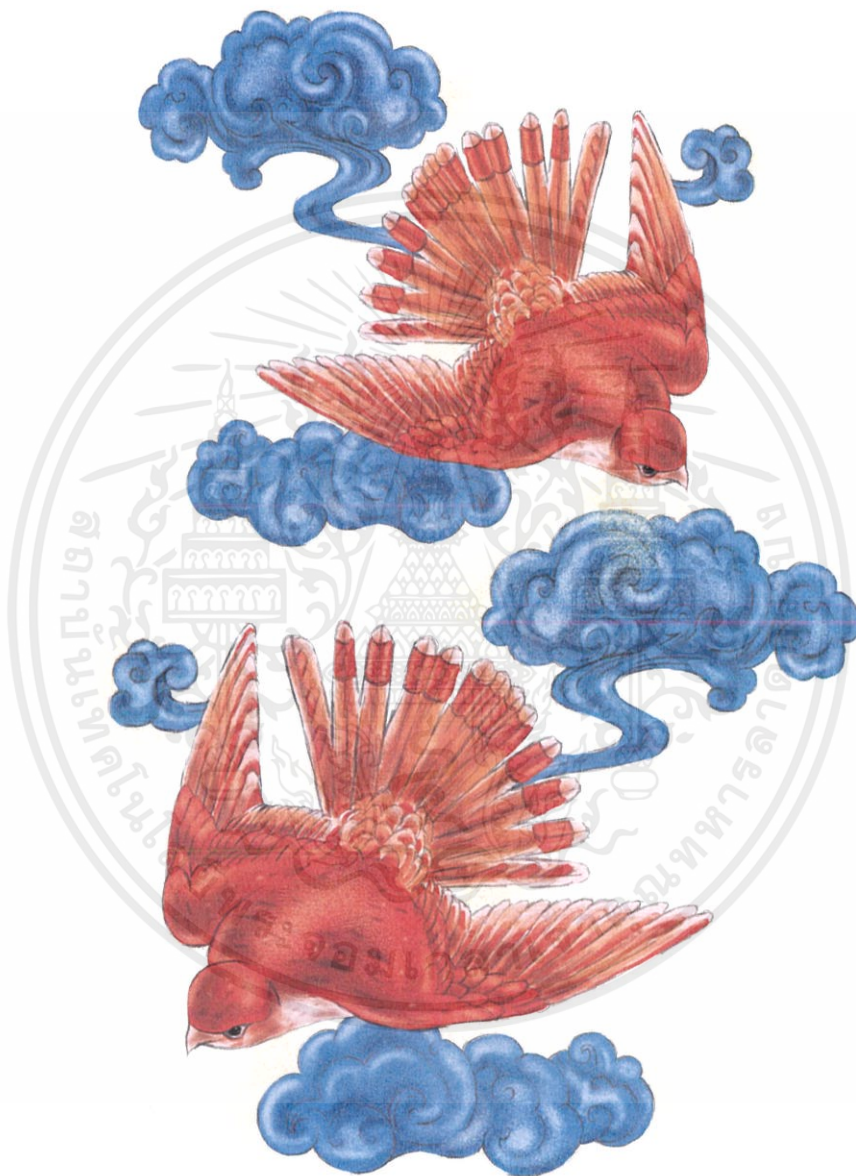

ภาพที่ 6.11 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.5 ภาพประกอบลายที่ 3

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจากสัตว์ที่ชาวลาหู่เชื่อว่าชาญเป็นอย่างดีนั้น
ก็คือนกที่อาศัยอยู่แถบบริเวณนั้น นั่นเอง

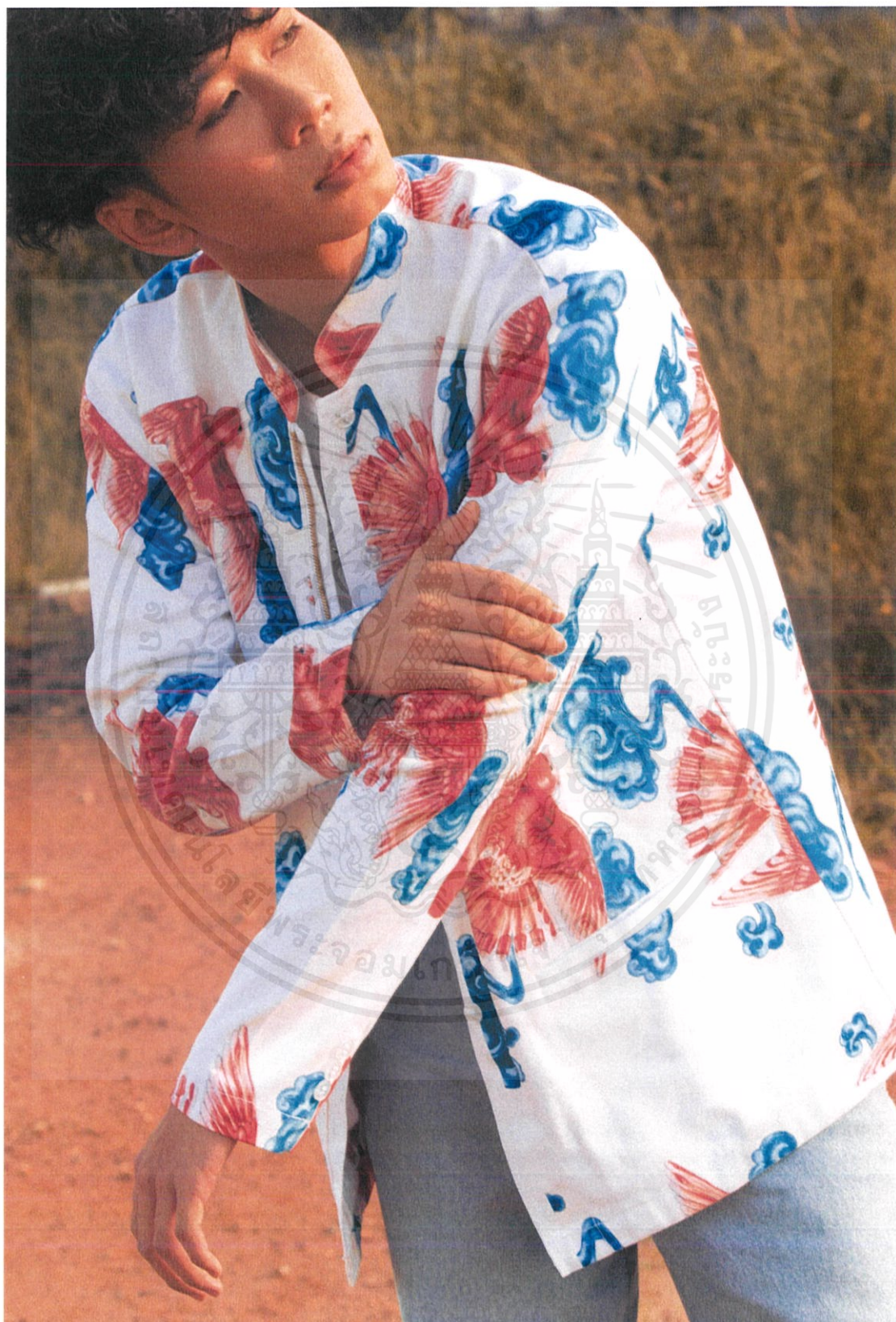
ภาพที่ 6.12 ภาพประกอบแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

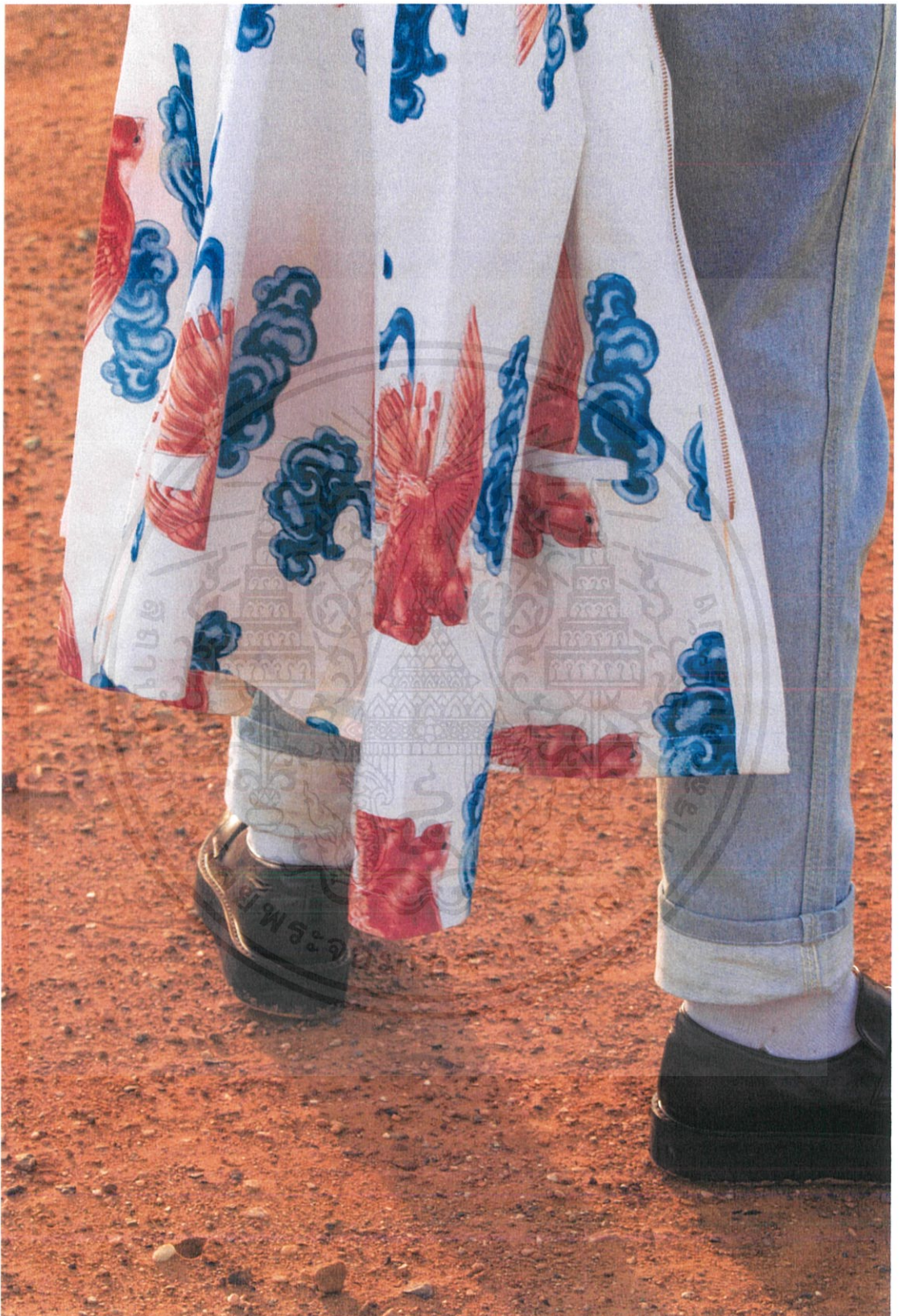
ภาพที่ 6.13 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.14 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

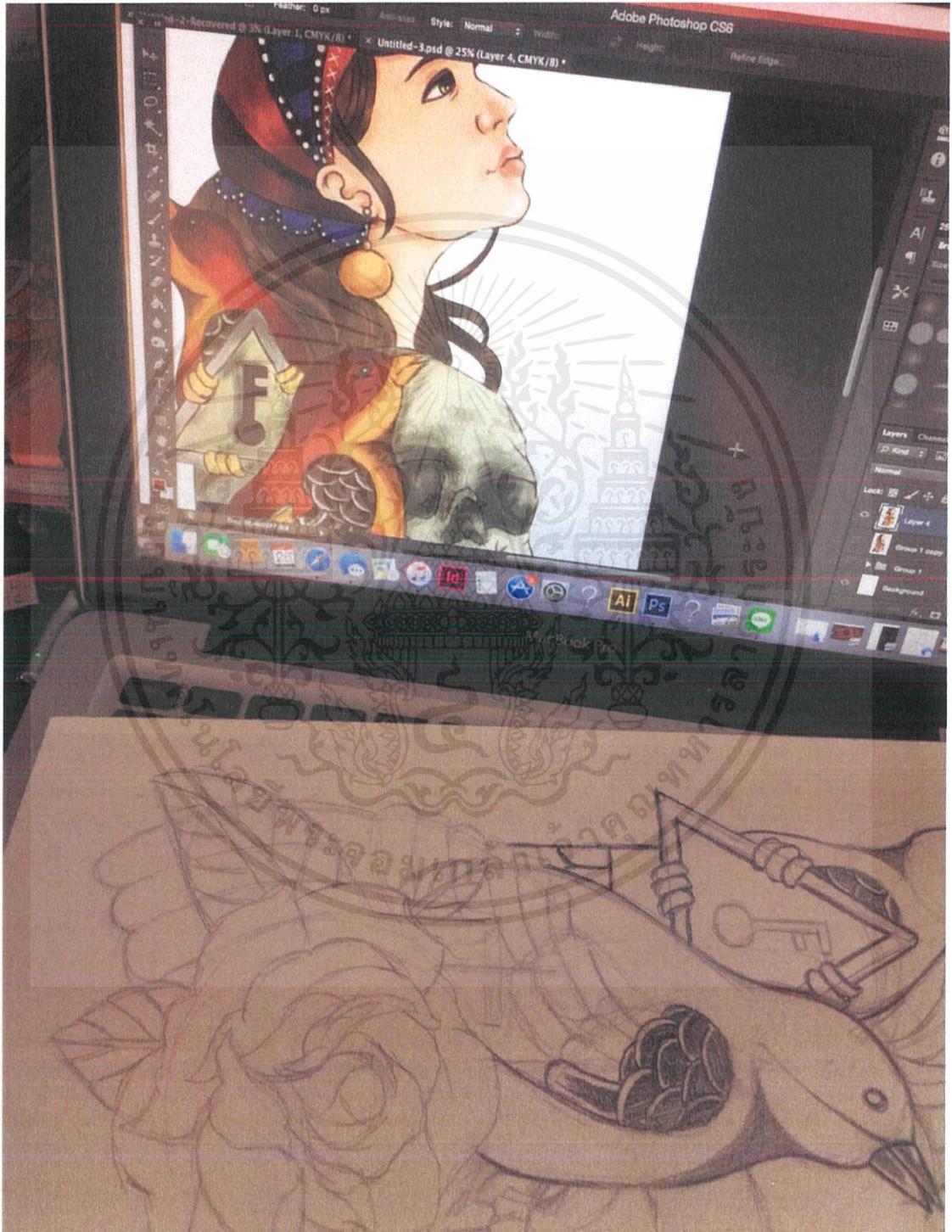

ภาพที่ 6.15 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.6 ภาพประกอบลายที่ 4

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจากความเชื่อเรื่องจิตวิญญาณ ดอกไม้ที่พวกเขาปลูกเพื่อทำการค้า ห้องฝึบรรพบุรุษที่มีอยู่ในบ้าน

ภาพที่ 6.16 ภาพประกอบแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

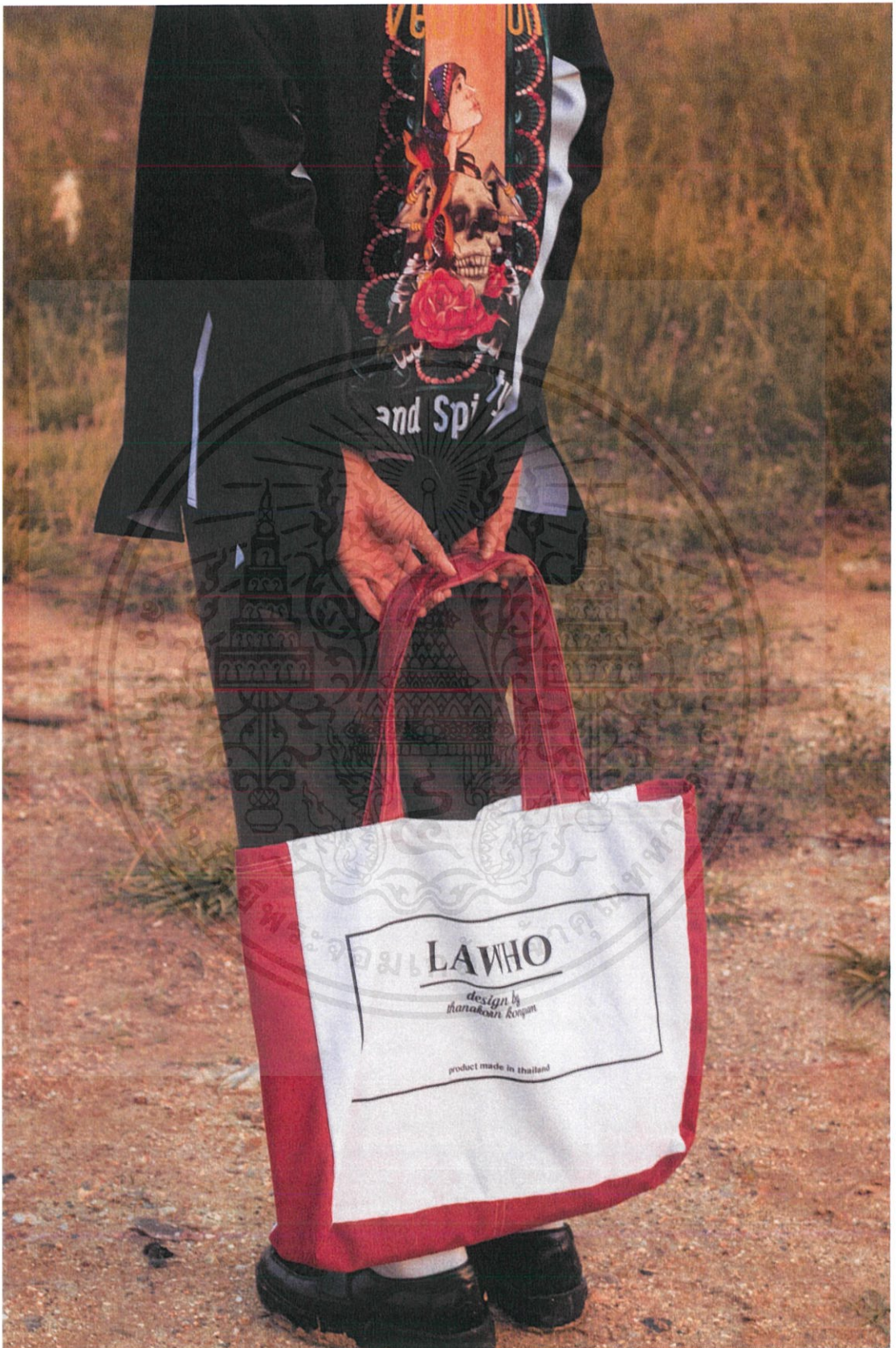
ภาพที่ 6.17 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.18 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

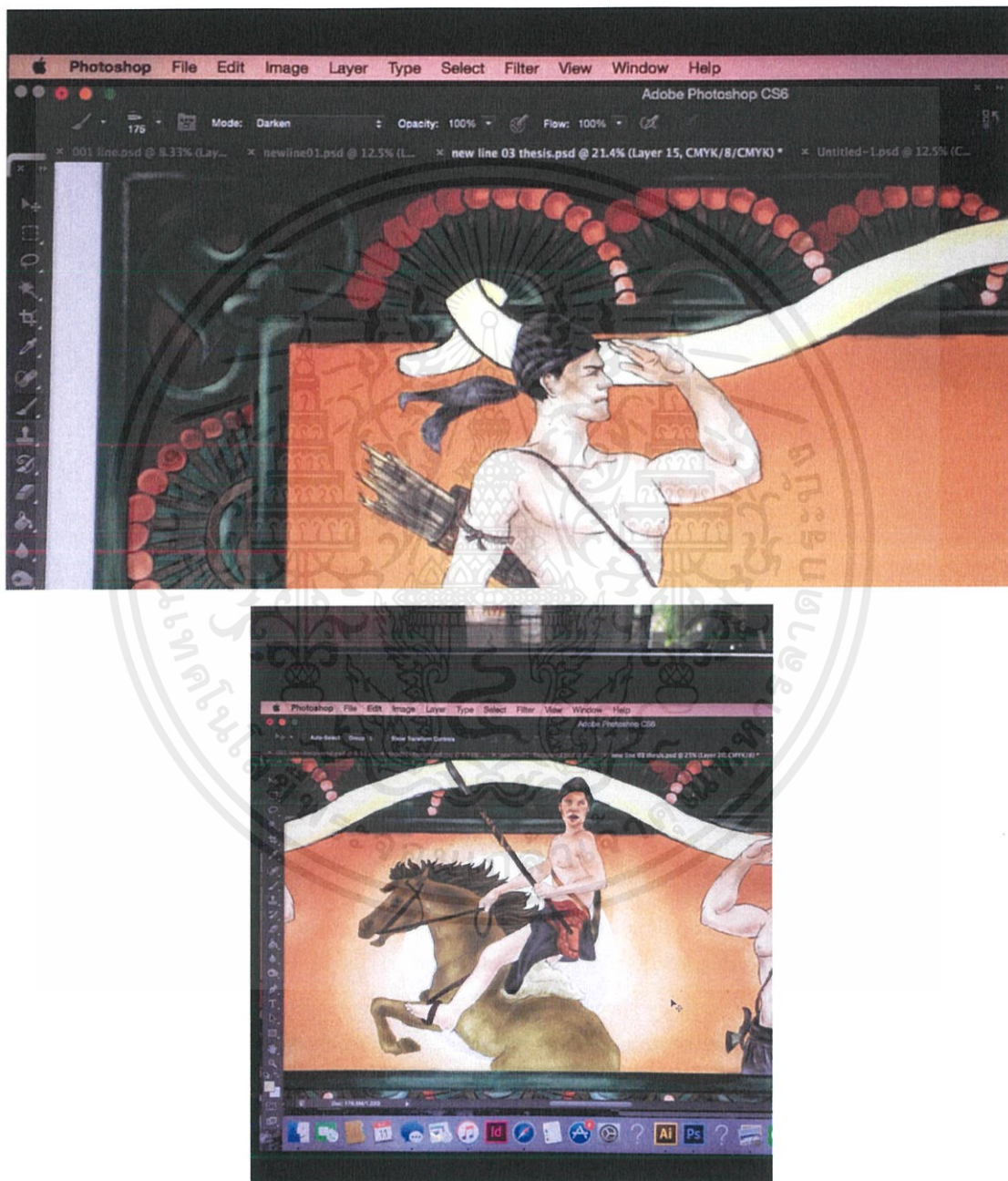

ภาพที่ 6.19 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

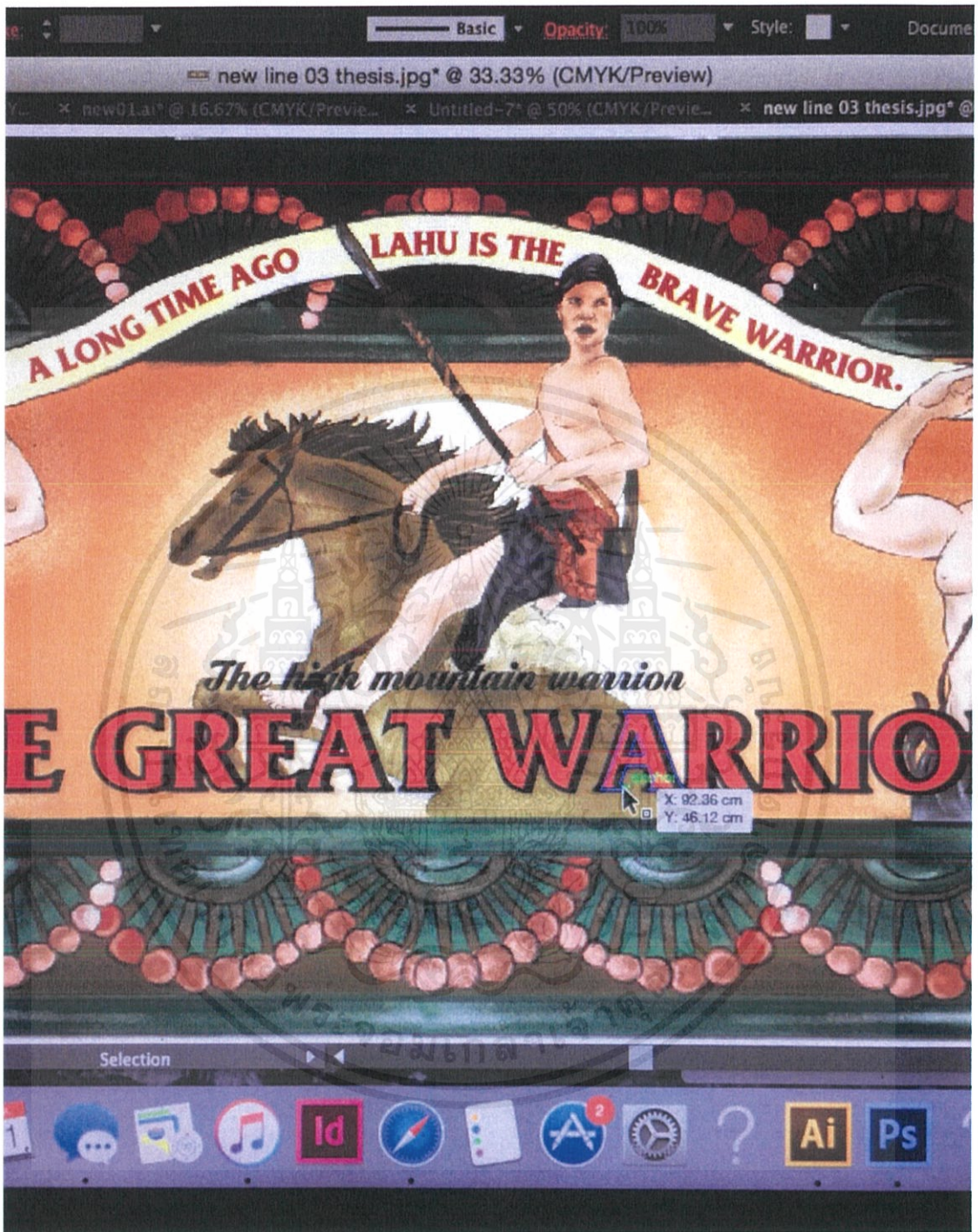
6.7 ภาพประกอบลายที่ 5

เป็นการออกแบบโดยได้แรงบันดาลใจมาจากอดีตที่ชาวลาหู่เคยเป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่ และได้อพยพมาก่อนถึงประเทศไทยในปัจจุบันโดยใช้ element ส่วนประกอบจากแพทเทิลเดิมของเสื้อผ้าตัวเก่าของพวกเขาอีกด้วย

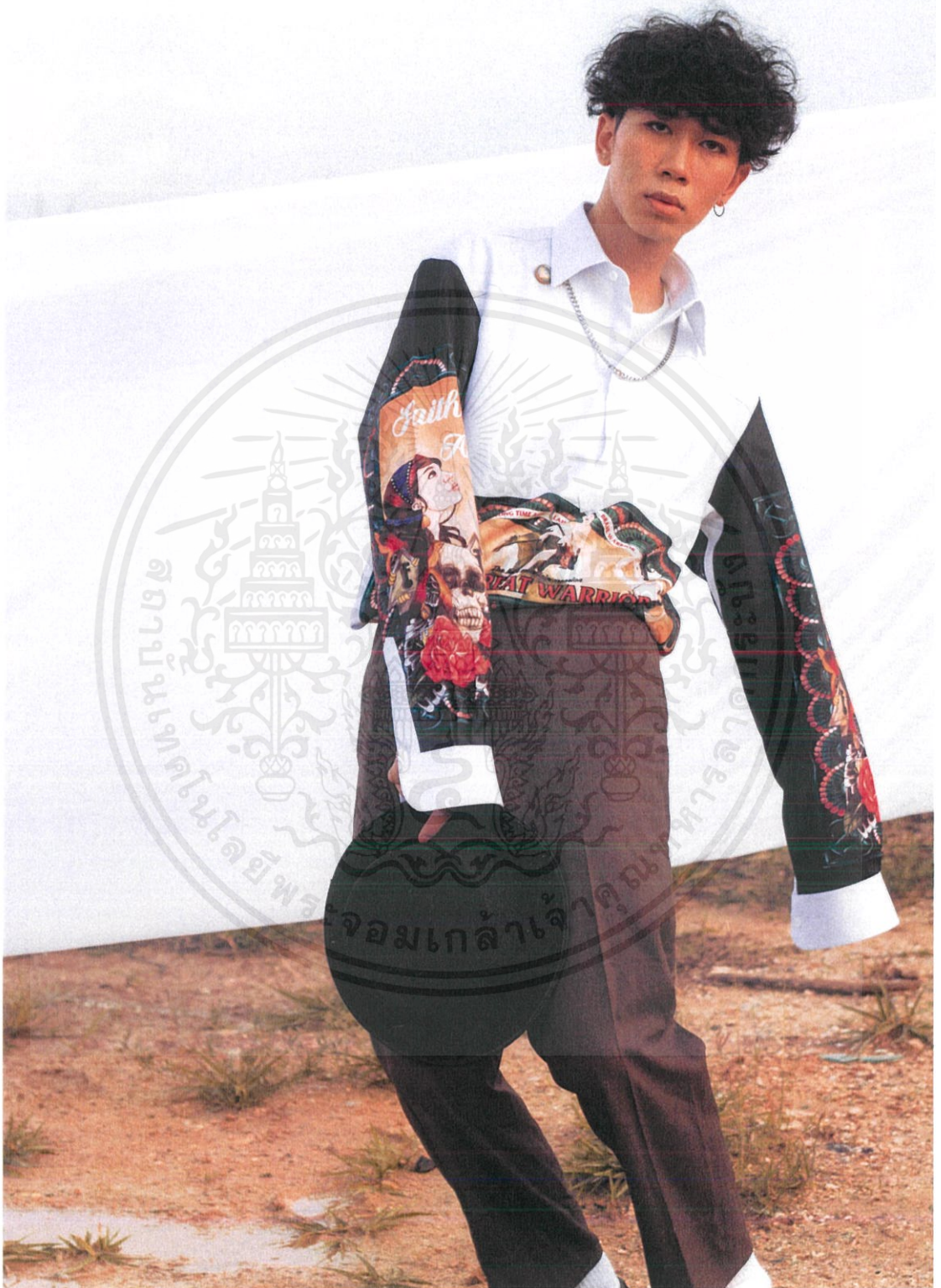
ภาพที่ 6.20 ภาพประกอบแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.21 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.22 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.23 ภาพประกอบที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 7

ผลงานจริง

7.1 ผลงานจริง

ภาพที่ 7.1 ภาพผลงานจริงที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 7.2 ภาพผลงานจริงที่เสร็จสมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 8

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การดำเนินโครงการออกแบบลวดลายผ้าชนกลุ่มน้อยชาวเขาเผ่าลาหู่ มีข้อเสนอแนะและปัญหาระหว่างการดำเนินงานดังนี้

ในช่วงแรกคำนวณระยะเวลาเสนอโครงการ ข้อมูลไม่ละเอียดเท่าที่ควร ทำให้ต้องลงพื้นที่หาข้อมูลเพิ่มเติมในระยะเวลาช่วงปิดเทอมก่อนจะเสนอโครงการอีกครั้ง ทำให้ระยะเวลาของการออกแบบ มีเพียงน้อยนิด และใช้เวลาในการออกแบบนานเกิน ใช้เวลามากไป ทำให้ขั้นตอนในการออกแบบแพทเทิลของตัวผ้า นั้นล่าช้า ส่งผลให้ส่งร้านตัดเย็บล่าช้า รวมทั้งร้านค้าที่ส่งไปดำเนินงาน ไม่ตรงต่อเวลา สั่งไม่ได้ตามที่เรากำหนด ต้องแก้งานหลายรอบ รวมถึงตอนปริ้น เป็นปัญหาสำคัญมาก ปริ้นผิดเสียค่าปริ้นหมดไปเยอะพอสมควร ทำให้ต้องพิมพ์ซ้ำหลายรอบ จนเกิดความผิดพลาด ดังนั้นเวลาทำพวกเสื้อผ้า ต้องเผื่อเวลาไปประมาณก่อนสองอาทิตย์ กำหนดระยะเวลาที่อยากได้งาน เพราะช่างที่รับ เขาจะทำงานที่เร่งของลูกค้าคนอื่นไปก่อน แล้วจะมาเร่งให้เราทีหลัง ซึ่งปัญหาเกิดจากตัวข้าพเจ้าโดยตรง ควรเผื่อเวลาเพิ่มอีก ให้มันเสร็จก่อนเวลาและส่งร้านเร่งช่างก่อนกำหนดงานสัก1-2อาทิตย์

โดยสรุปแล้ว การดำเนินงานโครงการออกแบบลวดลายผ้าก็สามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ปัญหาที่มีก็สามารถแก้ไขได้ ต้องเร่งลงมือด้วยตัวเอง เพราะฉะนั้นควรจัดการกับเวลาให้ดี ทั้งนี้จึงนำปัญหาเหล่านั้นมาเป็นประสบการณ์พัฒนางานอื่นๆอีกต่อไป

บรรณานุกรม

สมาคมศูนย์รวมการศึกษาและวัฒนธรรมของชาวไทยภูเขาในประเทศไทย (ศ.ว.ท.) เข้าถึงได้จาก http://impect.or.th/?page_id=835 (วันที่ค้นข้อมูล : 22 กุมภาพันธ์ 2560).

พิพิธภัณฑ์ชาวเขาออนไลน์ เข้าถึงได้จาก <http://hilltribe.org/thai/museum/> (วันที่ค้นข้อมูล : 22 มีนาคม 2560).

พิพิธภัณฑ์ชาวเขา - Thai North Tour เข้าถึงได้จาก https://www.thainorthtour.com/place_detail.php?id=1441 (วันที่ค้นข้อมูล : 26 มีนาคม 2560).

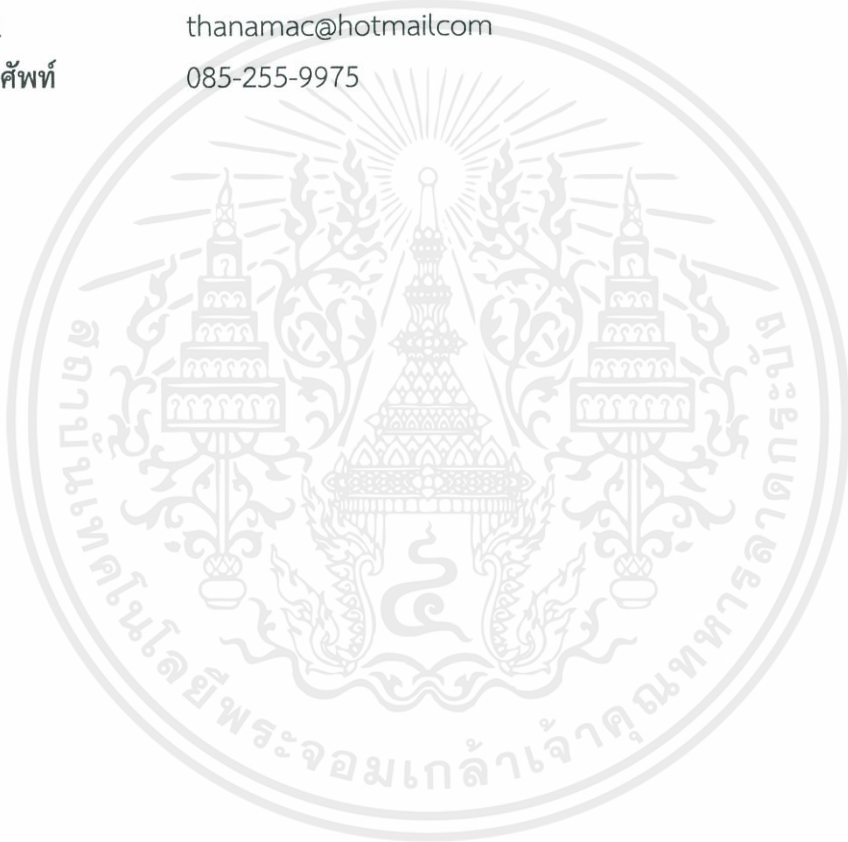
สถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่ราบสูง เข้าถึงได้จาก <http://web2012.hrdi.or.th/knowledge/detail/1556/การทอผ้าชนเผ่าลาหู่เซและหรือมูเซอดำ/> (วันที่ค้นข้อมูล : 28 มีนาคม 2560).

ศูนย์พัฒนาโครงการหลวงแก่งน้อย อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่
มูลนิธิโครงการหลวง เข้าถึงได้จาก <http://www.royalprojectthailand.com/about> (วันที่ค้นข้อมูล : 29 มีนาคม 2560).

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล ธนกร กองรัมย์
วัน เดือน ปี เกิด 20 สิงหาคม 2537
ที่อยู่ปัจจุบัน 107/182 ซ.เจริญกรุง 65 แขวงยานนาวา เขตสาทร กทม
ประวัติการศึกษา 2560 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
E - mail thanamac@hotmailcom
เบอร์โทรศัพท์ 085-255-9975

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้